

Giới thiệu Định Mệnh Cái Đầu Anh!

Truyện Định Mệnh Cái Đầu Anh của tác giả Bí Suốt Đời nói về câu chuyện tình yêu của anh chàng Đài Loan và cô gái Việt Nam. Để theo đuổi được cô gái mình yêu đó là một chặng đường gian nan, anh đã đi còn đường đó tìm đến cô gái mà mình chọn.

Lưu Man Man vốn là người sợ yêu, lý do rất chi là đơn giản. Man Man đọc quá nhiều ngôn tình mà đặc biệt là các thể loại cầu huyết, ngược các kiểu. Hành trình rình rập về dinh của Tôn Hầu Tử khá là gian nan.

Khác nhau nhiều thứ, ở hai quốc gia xa nhau, hành trình gian nan này sẽ được Tôn Hầu Tử chinh phục như thế nào. Lưu Man Man sẽ thay đổi suy nghĩ và tìm đến tình yêu một lần nữa hay không.

Mời các bạn cùng đón đọc truyện

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Cái Đầu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mở đầu

“Em là ai giữa cuộc đời này~ Em từ đâu bước đến nơi đây?”

Làm tôi say, làm tôi ước ao~ Trao nhau tin yêu ngọt ngào.”

[Bài hát: Mãi Mãi Bên Nhau, sáng tác: Đỗ Hiếu]

Trong khuôn viên tươi xanh của đại học S, có một chàng trai đang lေဝေ theo sau một cô gái và hát với giọng hát “Chaien” của anh. Thật là khác xa về ngoài phong độ.

“Anh có thôi không hả? Đi theo sau không mệt sao? Ồi cái cuộc đời tui.”

Cô gái dường như không còn chút kiên nhẫn nào cho chàng trai. Cũng phải, dai quá mà. Bám theo đến nỗi chỉ hận không được đi vô ký túc xá và nhà vệ sinh cùng. Vào lúc này anh lại cất tiếng hát hùng hồn.

“Em ơi có bao nhiêu? 60 năm cuộc đời. Hai mươi năm đầu, sung sướng không bao lâu~”

[Bài hát: 60 năm cuộc đời, sáng tác: Y Vân]

“Anh có thôi không hả! Định mệnh anh!”

“Định mệnh cho ta gặp nhau~ Định mệnh làm cho anh đem lòng yêu em~”

“Í! Bài này tui chưa nghe qua! Bài gì vậy?”

“Anh mới nghĩ ra đó! Hề hề, có bài hát nào có chữ định mệnh mà vui đâu. Mà có thì anh cũng quên tuốt luốt hết rồi. Nhưng định mệnh cho anh gặp em nên anh mới nghĩ ra bài này! ”

“Anh! Định mệnh cái đầu anh!”

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Cái Đầu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chap 1

Nằm trên giường trong căn phòng trang trí đúng kiểu con gái nữ tính là Lưu Man Man. Đầu tóc bù xù, tướng nằm cũng chẳng lịch sự là bao. Sát bên là gói chips khoai tây.

“Trời ơi! Sao có thể có một câu truyện cầu huyết cỡ này! Cái quái gì mà ôm ấp với người tình. Người vợ thấy được giận vài ba bữa, chồng dỗ ngọt rồi quay trở về! Cái loại đàn ông này mà cũng yêu! Bà đây không thèm yêu nhé! Hừ, cái thể loại truyện này cũng có người đọc. Có cái gì đó sai sai ở đây.

Hình như mình là một trong những người đọc thì phải.”

Man Man vừa lằm bằm rồi cũng tiện tay quăng chiếc iPhone mới tậu vô ngay góc tường.

“Chít cha! Ôi tiền lương làm thêm của con! Trời ạ mấy tháng ròng rã!”

Đang đau lòng chợt có tiếng gọi cô.

“Man Man xuống ăn cơm tối con! Anh con về rồi nè.” Mẹ cô dịu dàng kêu.

Trong bàn ăn có ba người đang ngồi chờ. Một người đàn ông trung niên đang ngồi ngay ngắn, một người phụ nữ thoát nhìn rất dịu dàng, và một chàng thanh niên. Không ai khác đó chính là ba, mẹ, và anh hai của Man Man. Gia đình của Man Man chỉ có 4 người.

Sau một hồi ăn cơm, không khí đang được vui vẻ thì Man Man thông báo.

“À ba ơi con đăng ký học bổng ở trường đại học S, Mỹ. Con sẽ đi du học 6 năm.” Cô biết ba cô sẽ đồng ý thôi. Ông cực kỳ chiều chuộng cô từ nhỏ đến lớn. Nhà cô không thiếu tiền, nhưng ông cũng đồng ý cho cô đi làm thêm trải nghiệm cuộc sống.

“Con..con không được đi du học!” Ông gào thét đến nỗi người luôn bình tĩnh như anh hai cũng không chịu được mà ngó qua.

“Con sẽ về nhà thăm ba mẹ mà! Ba ơi cho con đi đi! Sau này con về mới có thể giúp công ty khách sạn nhà mình.”

“Con mà đi bảo đảm thế nào cũng bị mấy thằng kia lừa! Con gái à ở nước mình cũng có trường đại học tốt mà con. Em cũng nói gì đi vợ!” Không thể tin được con gái ông nuôi lớn 17 năm nay dùng một cái bỏ ông đi. Con gái ông còn nhỏ làm gì biết được bày sỏ ngoài kia bằng ông. Thì ông vốn là một trong những con sói đó mà.

“Em không có ý kiến. Miễn sao con thích và có lợi là được.” Hừ ông tưởng bà không biết chắc. Năm đó vốn đã kiên quyết nhưng cuối cùng cũng bị lừa về. Thôi thì cho con gái đi ra ngoài một thời gian cũng tốt.

“Vinh, con nghĩ sao?” Ông sẽ không từ bỏ hy vọng!

“Em gái ra ngoài cũng tốt, học hỏi nhiều điều mới về nước ngoài.” Lưu Thanh Vinh trước sau như một từ tốn trả lời.

“Con..Thôi nếu anh con cũng nói vậy thì con cứ đi đi. Con đặt vé máy bay chưa?”

“Dạ con đặt rồi, sáng mai bay ạ.”

Choang!

Chén từ trong tay Lưu Đức Chí rớt xuống dưới đất mà ông vẫn giữ trạng thái ngồi im. Mất chữ A miệng chữ O. Đây là những gì người ta thường nói hay sao? Con gái lớn không giữ được...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Cái Đầu Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chap 2

“Cuối cùng cũng tới! Cả người rụng rời, đau nhức. Máy bay đúng là ác mộng mà!” Man Man cuối cùng tới nơi được mệnh danh là thiên đường. Nhưng đối với Man Man thì thiên đường cái khi khô!

Cô sẽ phải lao đầu vào học. Haizz đối với một người nghiện ngôn tình như cô thì cái này là địa ngục mà!

Đang mơ màng cô chợt nghe mọi nơi đều là tiếng anh! Nhưng có một giọng rõ ràng nhất.

“Ê, đi tới đâu rồi? Đứng đợi này giờ một gong luôn rồi” Man Man chợt nghĩ sao nghe tiếng gần thế nhỉ? Và cô đã quên tiếng nói đó đang ở trước mặt cô. Vâng, Man Man đã quang minh chính đại lao thẳng vào ngực người ta!

“I’m so sorry.” cô miễn cưỡng nói. Vốn là lỗi anh ta đứng giữa đường đi. Từ đầu đến cuối cô vẫn không thèm liếc mắt.

“Excuse me!” Anh chàng cũng đâu có quan tâm cô đụng vào anh. Anh chỉ đang trả lời điện thoại.

Bà đây đã có tâm xin lỗi rồi mà còn nói vậy! Dù gì cũng đang ở nơi đất khách, nhin một chút cũng chẳng chết ai. Nhưng nhất định phải chửi!

“Anh! Định mệnh anh!” Hừ, từ nhỏ đến lớn cô đã không được nói bậy nên cô tìm những từ nghe hao hao và lúc chửi rất chi là đã miệng. Mới giải tỏa tâm hồn một chút, cô lại tăng huyết áp.

“Oh my god! Có người tỏ tình với tui nè! Cô ấy nói tui là định mệnh của cô ấy. Không thể tin được! Sao ông nghe được! Cô nói tiếng Vietnamese mà! Tất nhiên là tui biết. Mẹ tui là Vietnamese mà.” Anh chàng thao thao bất tuyệt trong khi có người tròn mắt nhìn anh.

Man Man là ai? Cô là người sẽ lập tức dừng là dóc hết sức để chửi.

“Mẹ anh là người Việt Nam hả? Vậy anh nghe câu đậu xanh rau má bao giờ chưa?” Cô từ tốn hỏi.

“Wow! Cô mời tui đi uống sinh tố rau má với ăn bánh đậu xanh luôn nè! Chắc chắc con gái thời nay không e thẹn gì hết tron! Cô không ngại nhưng tui ngại muốn chết!” Anh đúng là nói theo kiểu e thẹn còn lắc lắc người.

Man Man chỉ có thể thốt lên. Ôi lần đầu tiên gặp người mặt dày hơn mình!

“Anh! Cái định mệnh mà tôi nói lại cái này nè.” Sau khi đi ra xa cỡ mấy mét cô giơ lên ngón tay giữa thẳng băng.

“Ôi trời ơi, cô dễ thương quá! Vẫy tay chào tui luôn!” Anh cũng giơ tay cao lên vẫy.

“Ê, mày điên hả? Tao đứng chờ này giờ. Mày chọc người ta lỗ quá đó!” Một chàng thanh niên khác bước tới.

Điện thoại anh vốn đã cúp nhưng trong lúc chờ đợi có gì giải trí cũng vui.

Trong xe của anh họ, Lưu Tố Thành, Man Man thầm nghĩ người hời này cũng đẹp trai. Khó nổi nghe có vẻ gay. Đúng là trai đẹp chỉ thuộc về nhau.
hixhix:

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Cái Đầu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Chap 3

Nếu là gay thì An Hạ sẽ được làm bà mai rồi! Cô có một... gọi anh hay chị đây? Nói chung trên sinh lý là anh mà tâm lý là chị. Thôi thì gọi anh đi. Anh tên là Nguyễn Đức Thắng. Thắng là bạn thân với Hạ. Hai người chơi chung từ hồi cấp 2. Thắng là gay. Nhiều người có định kiến với gay, nhưng Man nghĩ chơi với họ vui mà. Hạ nghĩ mấy người mà có định kiến với người đồng tính cứ đọc truyện đam mỹ hay bách hợp là thích liền luôn. Nhưng ngoài đời thì có một vấn đề. Toàn người đẹp mới yêu nhau. Thôi kệ ngắm cũng đã mất.

Man nghĩ cô nên nhắn tin cho Thắng ngay và luôn mới được!

Ut: Ê, tao có quà cho mi. Bảo đảm bao hợp. Quà này với mày mà kết hợp, ai cũng đỏ mặt!

It: Bà nôi! Đêm khuya cũng không cho con ngủ! Mới vẽ bản thiết kế xong bà đã quấy rầy rồi! Bà có biết dân kiến trúc khổ lắm không? Ngày thì lên lớp tối về lại về với vôi! Còn có 4 tiếng để ngủ mà bà cũng phá là sao! Bà còn nhỏ chưa nếm mùi thức khuya để làm bài đâu. Mệt chết đi được!

Ut: Ừ bà xin lỗi con. Tại vì bà mới gặp một anh giai hợp khẩu vị của con nên thông báo sớm.

It: Đâu, đâu! Trai đâu! Đẹp không? Công hay thụ? Tính tình ra sao? Học ngành gì?

Ut: Má mê giai thấy sợ hà! Thôi con đi ngủ đi, bà đi điều tra cho con!

It: Ê chưa trả lời tui! Thôi tui đi ngủ. Trai với ngủ thì ngủ sẽ bên mình mãi mãi. Trai chỉ là nhất thời trừ khi gặp đúng người.

Ut: Cứ ở đó mà ngôn tình đi! Mắc ói quá! Đi ngủ đi để coi tháng sau tui thông báo thông tin cho bà.

It: Ê! Chơi gì kì vậy! Ngủ quan trọng hơn trai nhưng ngắm trai là một niềm đam mê.

It: Thiệt hả trời! Không thèm trả lời tui luôn! Bà đây không thèm care nữa! Ôi ngủ mãi mãi là người yêu. Sau tất cả, ta lại trở về với ngủ~

Hừ, ai biểu ban đầu đuổi người ta! Cũng phải đi điều tra mới được. Có thể nói đây là nghề phụ của Hạ, đi điều tra trai cho Thắng. Nhờ đó mà Hạ cực kỳ dễ làm bạn với mọi người.

“Tôi ký túc xá của em rồi.” Hồn phách bay đến chín tầng mây của An Hạ đã quay lại sau tiếng kêu của anh họ.

“Cảm ơn anh Thành.” Cô gật đầu rồi chuẩn bị xuống xe.

“Chủ nhật này anh qua đón cho em thăm 2 bác, rồi dẫn em đi chơi.” Thành là con của bác cả, anh của ba cô, anh lớn hơn cô 6 tuổi nên cả hai khá là thân thiết.

“Uhm, bye anh.”

Khi cô vừa bước tới cửa ký túc xá thì nghe tiếng thờ đóc.

“Ah, ah...ah”

Má ơi ngày đầu tiên thôi mà, làm gì lẹ vậy. Đang phân vân không biết nên mở cửa hay không thì cánh cửa đã mở ra. Một người tóc ngắn đứng trước mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Cái Đầu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chap 4

“He..hello” An Hạ ngập ngừng nói.

“Oh, chào bạn. Chắc bạn là người cùng phòng với tớ.” Người tóc ngắn nói.

“Cho mình hỏi cái tiếng a.. ah từ đâu vậy?” Biết là không nên hỏi nhưng mà tính tò mò từ muôn thuở làm sao bỏ được.

“Hahaha mình mới chuyển đồ xong, mệt quá. Đầu óc bạn đen tối quá nha~” Cô cảm thấy cô gái này thật thú vị. Nhìn tiểu bạch vậy mà cũng biết nhiều ghê.

“Đầu...có đầu. Mình tên là Hạ. Hân hạnh được làm quen.” Da mặt cô vốn dày nên ngập ngừng một chút là liền trở lại bình thường. Level mặt dày của cô quá cao! Nhưng “người nào đó” có level mặt dày mà cô phải gọi là sư phụ.

“Vậy mình gọi bạn là Little Hạ (Tiểu Hạ) nha! Nhìn bạn lùn ghê. Tên mình là Jay. Đỉnh chính lại mình là con gái. Nhưng mình khá giống con trai. Từ tâm lý đến sinh lý là gái nha.” Đối với cô, Tiểu Hạ lùn thật. Cô cao 1m80. Cô bạn nhỏ này chỉ cao tới 1m60 là quá.

“Hừ, mình lùn thì sao! Bạn vẫn phải cúi đầu nhìn mình!” Cô rất có hảo cảm với Jay. Thẳng thẳng, tự nhiên, và nói chuyện hợp “gu” cô nữa. Jay là một cô gái với kiểu tóc two block cut, dáng người cao ráo, mặt vuông cạnh, tóc nâu đỏ rượu, mắt nâu sáng. Đúng theo một sao trai Hàn Quốc. Tại sao xung quanh cô toàn người đẹp không vậy!

Trong lúc An Hạ đánh giá Jay, thì Jay cũng đánh giá Man. Dáng người lùn, tóc nâu đen đặc trưng châu á dài tới eo, rể ngôi giữa, mặt trái xoan, mắt nâu hạt dẻ, miệng chúm chím, mắt hai mí như thỏ. Nhìn sao cũng giống búp bê. Quá dễ thương!

“Thôi bạn vào phòng đi.”

“Cảm ơn bạn.”

Sau khi sắp xếp đồ xong, hai người ngồi trên sofa ở phòng khách.

“Tụi mình sẽ ở chung với nhau trong thời gian tới. Nên cần biết thói quen, và những thứ có thể gây nên khó chịu cho nhau. Vì một tương lai tươi đẹp! Lộn, tương lai tươi xanh!” Jay bắt đầu và chuẩn bị máy tính để ghi xuống.

“Tớ thích ngủ nướng, nghiện cảm đồng hồ báo thức! Nhưng tớ sợ sẽ đi học trễ.” Hạ trả lời.

“Tiểu Hạ à, cậu thuộc những người thích đủ thứ á. Nhưng mà không sao. Sáng nào tớ cũng dậy sớm chạy bộ. Không cần báo thức cũng dậy được. Cậu giao thời khoá biểu của cậu cho tớ là xong!”

“Tớ cực kỳ không thích party. Tụi mình cũng phải đợi 21 tuổi mới uống được rượu. Nên không party trước 21 tuổi!”

“Ok luôn, cậu nói cái này quá đúng Man à!”

Hai người nói một hồi cũng quăng laptop sang một bên. Căn bản là cả hai quá hợp. Láp tốp, láp tiếc làm cái quái gì.

“Tớ kể cho cậu nghe, ở sân bay tớ gặp một cái tên vô sỉ khiếp. Bla bla bla...” An Hạ chỉ hận không thể đem uất ức 18 năm qua kể cho Jay nghe.

“Tên đó người Vietnamese, nhưng mà hơi lai đúng không? Người cao ráo hơn tớ? Giọng nói trầm? Tóc undercut? Mặc một bộ đồ hơi sắc sỡ so với con trai?” Cái gì đó đã nhảy vô đầu Jay.

“Sao cậu biết rõ hần quá vậy?”

“Tên vô sỉ đó là anh họ mình! Hần chỉ hơn mình 2 tuổi! Quên nói cho cậu biết một nửa dòng máu trong mình là Đài Loan.”

“Bữa nào cậu phải dẫn mình gặp tên đó mới được! Hôm bữa chửi chưa đủ!” Man Man cảm thấy cuộc đời mình sao mà may mắn thế. Quân tử trả thù 10 năm chưa muộn mà. Hắc, hắc.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Cái Đầu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chap 5

An Hạ và Jay đang đi trên đường tới phòng ăn thì được nghe bàn tán của những người qua đường vô công rồi nghề trong khuôn viên đầy thanh xuân của đại học.

Người qua đường thứ nhất: “Dễ thương ghê! Hâm mộ ghê! Cute vô đôi!”

Người qua đường thứ hai: “Nhìn giống les ghê! Nhưng mà là

nam X nam cái trang nữ thì vui hơn!

Người qua đường thứ ba: “Trí tưởng tượng hơi bị phong phú. Chắc thích học paparazzi chắc luôn!”

Người qua đường thứ hai: “Đúng luôn! Học coi bói há?”

Người qua đường thứ nhất: “Mấy thích im hết đi! Cũng là hủ mà bày đặt nữa! Người mình không mà!”

Người qua đường thứ nhất + hai + ba: “Dù sao thì cặp đôi này quá dễ thương! Nam thì oai như sói ca... lộn sói ca. Nữ thì dễ thương như thỏ. Quá hợp! Quá hợp!” Ba người vừa nói chỉ trỏ An Hạ và Jay.

Mặt của An Hạ và Jay càng thêm vắn vẹo.

“Hahaha!” Một tiếng cười không khách khí vang lên.

“Hahaha, cặp đôi dễ thương! Em họ yêu quý, sao anh không biết em là les nha? Mà hai em đẹp đôi khiếp!” Quay lại nhìn thì đôi mắt hai người chẳng khác nào pháo hoa. Hận thù từ mấy kiếp trước cũng quay về. Đương nhiên người mới nói là Lâm Thái Dương.

“Ây da anh họ à? Em thấy dạo này anh hơi rảnh rồi đấy. Nghe nói đi nhớ anh lắm đấy. Em nghĩ em nên báo cho dì một tiếng, để dì lôi anh về.”

“Ấy ấy, em họ ơi. Anh nhớ không lầm chứ muốn em học kinh doanh, mà sao lại chạy qua khoa học máy tính thế? Anh cũng không muốn nói đâu, nhưng tình thế bắt buộc...” Vừa nói vừa lộ ra vẻ mặt đáng thương.

“Anh! Bữa trưa suất A! Ăn hay không!”

Đằng nào cũng thua. Thôi thì hồi lộ một tí cũng chẳng sao, còn hơn bị lôi cổ về nhà nghe bài diễn thuyết trình 3 tiếng.

“Ăn! Ăn chứ!” Thái Dương cười nịnh. Dương vừa nhìn sang thì thấy cô em gái hôm bữa.

“Ô, là cô gái hôm bữa tỏ tình! Anh chưa cho em câu trả lời nha. Thôi để anh trả lời em bây giờ luôn ha!”

Dương đương nhiên lại nổi máu chọc ghẹo, nhưng lần này chọc nhằm tổ ong rồi.

“Ô, là anh à? Anh nói gì kì vậy! Anh nên biết em là người có qua có lại. Khi không tại sao lại đi tỏ tình với anh? Vốn hôm đó không ai đón em nên bắt chuyện với anh đi ké thôi mà. Sao anh lại ảo tưởng xa thế! Anh có bệnh, nhớ đi khám nha anh!” Level nói dối cao nhất là gì? Không đỏ mặt, không ngập ngừng, thậm chí không cần nghĩ mình sẽ nói gì. Đương nhiên là phải móc méo cho ra bã!

An Hạ vừa nói xong Jay đã lăn ra cười như một tên điên. Còn khuôn mặt Dương thì cứng đờ.

Người đi qua đường: “Tội nghiệp, mang về đẹp 2 giới tính mà bị điên. Tội cho khuôn mặt ấy.”

“Em gái à, anh chính thức theo đuổi em!” Thái Dương trịnh trọng tuyên bố! Anh chỉ cảm thấy thú vị, theo đuổi cho cuộc đời bớt chán. Nhưng anh đâu có ngờ sau này anh lại thích thật!

“Ừa, em tưởng anh là gay?” An Hạ mang ra bộ mặt ngây thơ vô số tội của mình. Tưởng đầu duyên của Thắng đã tới, ai dè không phải. Thôi thì tìm thằng khác cũng được.

“Sau này em sẽ biết anh là gay hay không!” Lửa giận của Dương đã lên tận đỉnh đầu.

Khụ sau này An Hạ đương nhiên biết Dương có phải là gay hay không. Đương nhiên là sau này, lúc hai người làm chuyện cấm con nít dưới 18 tuổi.

--- ^ _ ^ --- [Đường phân cách tới phòng ăn]

“Ý, em họ! Giới thiệu em gái này coi! Theo đuổi mà còn không biết tên người ta!” Dương vừa nói vừa nhét một đồng đồ ăn vô miệng. Đồ ăn bay tứ tung.

“Anh, nghe em nói. Anh bị bệnh nặng lắm rồi! Khuôn mặt thì nhìn đẹp, tướng tá cũng đẹp. Sao lại mắc bệnh này vậy!” An Hạ nói xong thì trong lòng cũng thoải mái hẳn.

“Em gái à, khuôn mặt với tướng tá anh là cho nghề nghiệp.” Anh từ từ giải thích, cũng không tức giận ngược lại còn cười tươi.

“Anh làm trai bao hả?” Đôi mắt to tròn của An Hạ lại mở to hơn nhìn chăm chăm vào Dương. Hừ, vừa rồi anh cười tươi làm cho cô cảm thấy chẳng có tí gì thành công.

“Phụt!” Người phụ “tinh hoa” không phải là Dương mà là Jay.

“Hahaha! Tránh đề hiểu nhầm sang những đề tài không trong sáng. Tui xin được giới thiệu. Anh họ, đây là An Hạ, năm nhất, học kinh doanh. Tiểu Hạ đây là Thái Dương, năm ba, học luật sư. Hahaha. Anh họ làm trai bao cũng được á!”

“Cho em hỏi, anh làm luật sư thì làm cái quái gì cần khuôn mặt với tướng tá trai bao của anh?” An Hạ hỏi.

“Em! Anh không phải là trai bao!” Cô gái này chọc anh tức chết đi được.

“Anh chưa trả lời câu hỏi của em.” Mi mà trả lời xong là bà móc méo mi trả thù. An Hạ trầm nghĩ, trong lòng cười hắc, hắc.

“Em phải biết luật sư cần khuôn mặt để tạo thiện cảm, thu hút khách hàng. Luôn luôn phải lịch lãm.” Dương từ tốn trả lời.

“Vậy có khác gì trai bao! Tạo thiện cảm, trai bao cũng như vậy. Thu hút khách hàng, trai bao còn cần nhiều hơn. Còn ra đường em thấy đàn ông lịch lãm là trai bao thiếu gì. Nói chung dựa theo những điểm này và đầu óc của em, anh là trai bao!”

Được rồi, anh có thể cảm thấy đầu mình sắp bốc khói. Là một luật sư phải kiềm chế được tức giận. Cố lên! Rèn luyện bản thân!

“Em gái, hình như khuôn mặt với tướng tá em không hợp với kinh doanh thì phải. Nhìn như đứa con nít 10 tuổi á! Anh nhớ không lầm thì kinh doanh cần người phải cứng chặc, trưởng thành, hay sắc bén chứ. Đi ký hợp đồng thế nào người ta cũng khinh cho xem!”

Chững chặc, một mũi tên đâm vào tim An Hạ. Trưởng thành, rồi lại thêm mũi tên nữa. Sắc bén, 100 mũi tên cùng chí hướng bay tới An Hạ.

“Thôi, ăn đi! Dương, anh theo đuổi người ta gì mà công kích đến nỗi cô ấy rầu rầu luôn rồi kìa.” Jay đứng ra hoà giải.

“Anh xin lỗi. Tại anh hơi nóng nảy. Em muốn làm gì anh giúp hết cho.” Tuyệt chiêu thứ 3 của Mommy. Con gái phải vừa đầm vừa xoa!

An Hạ vừa nói xong mắt An Hạ đã ướt và chuẩn bị khóc.

“Anh xin lỗi mà! Em đừng khóc.” Anh chỉ mới đùa một chút thôi mà.

“Ừ, em không khóc. Anh trả tiền bữa trưa này là được.”

An Hạ gật đầu không suy nghĩ.

“Rồi xong! Jay! Ăn nhiều vô! Ăn thoải mái lên! Có người bao, sợ gì!” Rất nhanh nước mắt nước mũi của cô đã biết mất. Tâm tình liền vui vẻ! Cô bị công kích quá dữ cần đồ ăn an ủi linh hồn mỏng manh của cô.

Trời! Cứ như vậy anh mà bị lừa! Thôi kệ, anh chấp nhận để bị cô lừa cả đời. Cả đời? Anh mới nghĩ gì vậy!

Cô gái này vui à. Lên kế hoạch theo đuổi thôi! Để nhớ lại ký ức ở trong trại huấn luyện của mẹ. Theo đuổi con gái hình như phải càng dai càng tốt. Mặt dày thì là thiên phú của anh, không cần phải lo.

Vậy anh phải lừa em họ lấy lịch học để bám theo An Hạ. Rồi còn lấy lớp học vói của An Hạ nữa. Cũng phải làm thêm để kiếm thêm tiền hồi lộ em họ. Hình như mẹ có nói con đường ngắn nhất đến trái tim phụ nữ là thông qua dạ dày. Phải đi hỏi mấy thằng bạn chết tiệt kia nữa. Ừm, nhiều thứ để tính ghê!

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Cái Đầu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 6

An Hạ rất ngạc nhiên. Từ sau bữa ăn đó Thái Dương cứ như gián đập mãi không chết. Theo đuôi cô cả ngày. Trong khi cô thì như gần chết trong đồng bài tập, hần thì nhón nhơ ăn đồ ăn vặt trước mặt cô! Nào là trà sữa trân châu, pudding, bánh flan, crepe, khoai tây chiên, kem, cheesecake, tiramisu, bánh sừng trâu, bánh su kem! Toàn là món cô thích mới ghê chứ. Nhìn cái mặt hần ăn mà cô muốn đá hần một cái để bay về hành tinh của hần! Thấy cô nhìn Dương lại cứ nhếch mép, rồi hỏi cô ăn không với cái bản mặt khinh người. Hừ, đương nhiên là cô ăn! Chịu đấm ăn xôi mà!

Bên này thì Thái Dương cây đêm kiếm tiền. Dương gọi điện về hỏi ba anh làm cách nào để kiếm tiền. Ba anh lại chỉ cho anh chứng khoán. Vận may của anh cũng không tệ, kiếm được không ít tiền để mua đồ ăn dụ dỗ An Hạ và hồi lộ em họ. Nhưng anh không hiểu tại sao mỗi lần thấy anh là cô như chỉ hần không thể đá anh ra khỏi trái đất. Anh chỉ là đang cố cho cô quen với sự hiện diện của anh thôi mà.

Hai người không phải một cặp đôi nhưng lại nghĩ về nhau cả ngày. Thật là hạnh phúc phải không? Kkk

--- ----ô~la~la---- ----Ngày trôi qua ngày

“Dạo này em có nghe nhạc Việt Nam không?” Gần đây anh cực kỳ chú tâm những thứ hot ở Việt Nam. Nào là điện máy xanh, ờ thì anh không hiểu nó. Còn rỗng pikachu nữa, anh nhớ năm nay là gà mà sao lại thành rỗng rồi?#teamhãycurũigà.

“Có thì sao? Anh định hát nhạc Việt Nam à?” An Hạ liếc mắt nhìn Dương.

“Anh chỉ định lạc trôi thôi mà~” Bài này đối với tiếng Việt kém cỏi của anh nghe không hiểu, nhưng beat rất hay.

“Anh trôi đi đâu thì kệ anh!”

An Hạ vừa nói xong, Thái Dương liền quay đầu đi.

“Anh định trôi thật hả?” Cô giật mình nói.

“Con gái tụi em thiệt khó hiểu! Lúc đứng sát bên thì đuổi như đuổi tà! Không thấy thì hỏi han!” Anh đang định đi mua đồ ăn về dụ dỗ thôi mà.

“Đâu có, em chỉ sợ anh trôi thiệt thì em mạng tội gián tiếp giết người thôi mà.”

“Đâu có, theo anh biết thì em đã trực tiếp giết người rồi. Hèn là anh không bị bệnh tim, chứ không nãy giờ anh trôi thật rồi.”

“Tuần sau anh phải đi về Đài Loan. Em chăm sóc con chó nhà anh nha. Giống husky, cực kỳ dễ thương luôn. Anh xin phép quản lý ký túc xá cho em luôn rồi.” Leo tao chỉ có thể trông cậy vào mày được thôi! Tao bám theo hơn 1 tháng mà chưa thấy cổ rung rinh gì hết! Giờ tao bị em họ bán đứng, được mommy mua vé máy bay về để được “huấn luyện” lại. Một ăn cả, hai ngã về không. Anh tự nhủ trong lòng.

“Chó hả? Husky luôn à? Thích anh ghê! Em muốn có chó lâu lắm rồi nhưng chưa được nuôi! Nó tên gì?”

Anh không ngờ phản ứng dữ dội vậy. Biết vậy đem nó ra từ đầu có phải tốt không! (Leo: Ông chủ, tôi kiện ông!)

“Nó là Leo, thứ hai anh mang nó với đồ của nó qua cho em!”

Đó là lần đầu tiên trong cuộc đời của Leo được ông chủ chăm sóc cẩn thận, còn mua cả đồ ăn thượng hạng. Cho nó đi xi pa cắt tóc, tút tát nhan sắc. Leo cảm thấy ông chủ đang nuôi Leo cho mập rồi thịt như heo. Á, rợn người quá!

Thứ hai đã tới, Leo đã được dân hiển cho An Hạ. Không quá một giờ sau Leo đã quên ông chủ bội bạc của mình mà cho rằng An Hạ mới là chủ của nó.

“Sao tao thấy càng nhìn mày thấy mày càng giống tên ngố kia nha.” An Hạ bế Leo lên và nghiên cứu.

An Hạ vừa nói xong Leo đã lắc đầu lia lịa. Cô tưởng nó ghét hần, nhưng sự thật trong lòng Leo nói là tại vì cô chủ thương nhớ ông chủ mới vậy.

“Không có hần cũng buồn thật.” Tự nhiên trong lòng cô lại nhớ hần. Vừa nghĩ tới đó cô lại có tin nhắn. Là Thắng!

It: Ê bà nội mi! Sao không có tin tức trai đẹp gì hết tron vậy!

Ut: Xin lỗi bà nội, con đã cố gắng hết sức nhưng người ta là trai thẳng. Nhưng xin bà tư vấn cho con vài chuyện.

It: Chuyện gì? Úm ba la giờ lên đồng đã tới~

Ut: Cho tao hỏi tự nhiên nhớ người mình ghét là sao? Khác giới tính nha.

It: Mà ghét nó cỡ nào?

Ut: Chỉ là nó bám cả ngày dai quá, nên hơi ghét vậy thôi. Nhưng mà hình như không ghét nó lắm.

It: DM mày! Sao mày không hỏi tao một nam một nữ chui vô hô teo làm gì luôn đi!

Ut: Tụi nó làm cái gì vậy? Giỡn thôi giỡn thôi. Nói chung là tụi nó làm chuyện không trong sáng! Trả lời câu hỏi của tao cái đã.

It: Một là mày quá ngu, ngu tới nỗi không biết mình thích nó, hai là mày từ ghét chuyển sang thích. Mày đương nhiên thuộc loại một

Ut: Tao thấy có gì đó sai sai. Hai cái y chang nhau mà.

It: Quéo queo queo, mày ngu hơn cả dự tính của tao. Nói chung là mày thích thằng đó rồi!

Và sau đó đương nhiên An Hạ đã đơ như cây cơ, cả ngày mơ mơ mộng mộng. Đến cả ngôn tình cũng không muốn đọc. Việc đó cứ tiếp diễn cho đến ngày anh họ của An Hạ nói sẽ qua đón về nhà bác ăn cơm. Thế là Leo cũng được đi ăn ké.

Cô cũng quên hôm đó là ngày Dương về tới. Dương về tới ngay lúc cô và anh họ đang cười nói và bước lên xe, cộng thêm con Leo ngổ ngỗ đang vẫy đuôi không biết chủ nó đang nổi lửa cách đó 15 mét.

Cô được lắm! Anh mới đi một tuần mà có bạn trai luôn rồi, còn con Leo ngu ngốc kia. Bỏ sẽ thịt từ mày (tra tấn) đến bà chủ tương lai (ăn sạch sẽ trong tương lai) của mày, còn cái tên phong độ đó nữa (ngộ sẽ nghĩ kẻ báo thù). Chung quy bỏ sẽ thịt tụi bây, nhất là con Leo. Người ta nói chó trung thành với chủ nhất, sao mà mới một tuần thôi mà mày đi vẫy đuôi người ta rồi!

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Cái Đầu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chương 7

Trong lúc An Hạ vẫn còn vui vẻ đi ăn cơm với anh họ, không hề hay biết người nào đó đã ghen tới cháy phừng phừng. Ghen tới mức mà đứng tại chỗ cho tới khi An Hạ về, đó là 3 tiếng sau.

“A! Anh làm gì vậy? Ủa, mà anh về hồi nào vậy?” Cô đang đi trên đường về ký túc xá mà sao người này lại lù lù nhảy ra.

Dương không nói gì, chỉ nhẹ nhàng dùng tay của anh cầm cằm của cô và cúi đầu hôn xuống, cánh tay kia thì ôm cô lại. Một nụ hôn đầy sự giận dữ. Vài phút sau, anh mới buông cô ra. Nữ chính của chúng ta thì đã hoá đá. Vâng, thật là quá thất vọng.

“Thằng kia là ai?” Anh đã không còn lý trí, đầu anh bây giờ đang bốc khói. dđlqđ

“Hừm? Thằng nào cơ?” Anh ngộ ghê nha. Bây giờ đứng cạnh cô chỉ có anh và Leo là giống cầm thú thôi mà.

“Cái thằng mà hồi nãy em leo lên xe nó!” Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Đó là anh họ em mà!”

“Ủa vậy hả? Vậy thì kệ anh họ em đi! Nhưng em làm bạn gái anh đi!” Để bớt những sự kiện như thế này trong tương lai, anh tốt nhất là tốc chiến tốc thắng, chiến thuật mommy anh mới dạy.

An Hạ chìm trong thất vọng. Ngôn tình! Ngôn tình đâu? Đời không như ngôn tình mà! Nữ chính trong ngôn tình thì được cường hôn--- tỏ tình--- lãng mạn--- thành đôi. Sao của cô lại chẳng có lãng mạn gì hết vậy? Giống cường bức hơn.

“Yêu anh thì có lợi gì?” Thôi thì đi theo thực tế cũng không tệ.

“Ừ thì yêu anh em có trái tim của anh.” dđlqđ

“Có trái tim của anh làm gì? Luộc, xào, hay hấp?” Cũng có tể bào lãng mạn, nhưng xin lỗi anh bà đây đọc ngôn tình riết trái tim cũng thành thép luôn rồi.

Cô “sát” hơn anh nghĩ. Không sao, như vậy có thể tránh đám ruồi nhặng trong tương lai.

“Anh sẽ cho em hôm nay và tương lai của anh.”

“Bảo hành bao nhiêu năm?” Điều quan trọng nhất trong kinh doanh, bảo hiểm!

“Cả đời.” Nói xong anh lại cúi xuống hôn khoé môi của cô.

“Ừm, nhưng mà em không biết em thích anh hay không.” Phải gây khó khăn cho anh chứ.

“Em ghét anh không?”

“Không, nhưng mà hên xui à. Giỡn thôi em không ghét anh.” Cô định giỡn một chút mà sao mặt anh đen mau thế. Vậy đối với anh không được đùa dai. Tổng nào bộ đã ghi nhớ.

“Không ghét vậy là em thích anh rồi.” Anh vui mừng nói.

“Nhưng lỡ đâu mai mốt em không yêu anh thì sao?” Đừng trách cô mới ghi nhớ không đùa dai nhưng bây giờ lại bắt đầu. Cô là nhân mã mà. Đùa dai là nghề của cô rồi. dđlqđ

“Em sẽ yêu anh, anh bảo đảm.” Vấn đề này cô không phải lo, anh đương nhiên có cách làm cho cô yêu anh.

“Anh lấy cái gì bảo đảm?”

“Cuộc đời sau này của em.” Rồi lại hôn khoé môi bên kia của cô.

“Ừm, bây giờ bắt đầu phần điều khoản. Rất đơn giản, khi anh không yêu em nữa anh hãy nói cho em biết. Trong lúc hai đứa mình yêu nhau, mấy kẻ thứ ba anh tự xử lý. Điều quan trọng nhất, yêu em và em sẽ yêu anh. Anh học luật, chắc biết mà đúng không?” dđlqđ

Anh hôn chụt một cái trên môi cô rồi nhẹ nhàng nói.

“Hợp đồng hoàn thành.”

Trong lúc hai người đang tình chàng ý thiếp thì có một tiếng rên bất mãn.

“Àng, àng.” Hai người vừa phải thôi nghe, sao lại như vậy trước mặt tui. Làm tui muốn đi đại tiện dễ sợ.

“Mày tự đi giải quyết đi.” Dương lạnh lùng ra lệnh. Nuôi nó 3 năm nay, mới một tuần mà nó đã ngoe nguẩy bỏ anh. Hồi anh mới nuôi, em họ nói anh, Husky là cái tụi bản bựa mà ngu nhất trong cái dòng giống chó mà anh không tin. Giờ thì đã biết, nó còn ngu hơn cả mong đợi.

“Àng, àng, àng.” Khiếu nại ông chủ! Bà chủ đang xích tui làm sao tui đi?

Dương nhìn thấy nó khiếu nại rồi lại nhìn vòng xích cổ nó. Thăm nghĩ, sao mình mà lại nuôi con chó ngu không ai bằng thế này.

“Mày ngu quá! Mày đeo nó hơn 1 năm rồi đấy! Dây xích này là dây xích tự động! Có nghĩa là mày được đi xung quanh đây trong vòng 20 mét! Hiểu chưa?”

“Gâu! Gâu!” Yes sir! Đã hiểu. Sủa xong Leo lại chạy đi tìm chỗ giải quyết nỗi buồn.

“Ừa, sao anh nói nó lại hiểu vậy?” y da, cô tưởng Husky ngu lắm cơ mà, sao nó hiểu được Dương nói gì.

“Nó cái gì cũng ngu, được mỗi cái hiểu tiếng người. Kệ nó đi, đợi nó xong tụi mình đi dạo.” Ừ, nó ngu thật nhưng mà lợi dụng được. Bằng chứng là bạn gái trước mặt anh. Giỏi, Leo tao vốn tính hành hạ mày nhưng mà tao thấy mày giúp tao cũng được. Tối nay tao sẽ cho mày ăn đồ ăn cho chó thượng hạng cộng thêm mấy cục xương.

Thế là buổi tối hôm đó Leo được đãi ngộ mà nó tưởng trong mơ cũng không có. Ông chủ quá tốt với nó! Nào là mua cho nó cái nhà chó phiên bản đặc biệt, ở trong có nệm êm đẳng hoàng nha. Rồi mua luôn 5 gói xương đặc biệt vị cá hồi. Còn 20kg đồ ăn hàng ngày thượng hạng luôn nha. Nó cũng đâu có ngu. Toàn là nhờ ơn bà chủ cả. Ôi cuộc đời, đến chó cũng phải có qua có lại với chủ. Đành chịu thôi, ở độ mà.

dđlqđ only

Tối hôm đó, Jay đã phải há hốc mồm cả ra. Jay tưởng đâu thế giới có diệp vong hai người này cũng sẽ chẳng bao giờ thành đôi. Nhưng mà bây giờ hai người đó lại tay trong tay, trên mặt nở nụ cười mãn nguyện. Còn có con chó Leo ngu si đần độn kia nữa, cười thộn cả mặt ra. Jay chỉ có thể tổng kết. Thế giới này, cái quái gì cũng xảy ra được!

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Cái Đầu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 8

Những ngày tiếp đó không cần nói cũng biết An Hạ và Thái Dương thế nào. Ngọt ngọt ngào ngào quãng cả thế giới sang một bên. Bây giờ đã sắp hết mùa thu. Đồng nghĩa với Christmas, và đương nhiên không thể thiếu exam cuối kì. An Hạ và Thái Dương ngày ngày chạy qua chạy lại, nhưng vẫn kiên trì ngọt ngào. Không, không, đời thực gọi là sức đầu mề trán. Hàng ngày địa điểm tụ họp là thư viện, toà nhà này rồi tới toà nhà kia, ký túc xá, và phải đưa Leo đang biểu tình đi công viên. Diễn Đàn Lê Quý Đôn :D2 number! :

Hôm nay là thứ sáu đồng nghĩa với ngày thi cuối cùng của An Hạ. Thi xong, cô chạy ra lớp thi thấy Dương đã đứng đợi từ lúc nào. Anh nở nụ cười. Lấy khăn choàng trong tay của An Hạ cẩn thận choàng cho cô, rồi đặt một nụ hôn chuồng chuồng lướt trên trán.

Dương lại dẫn cô về nhà anh thuê cách trường học không xa. Trên ghế sofa, chó và người nằm hai đầu. Dương nhìn thấy mà chỉ lắc đầu. Anh đi vào phòng bếp tìm đồ ăn cho cô, rồi lại sang tủ lấy mấy cục xương trong bịch cho Leo.

Điện thoại của An Hạ chợt reo.

“A lô...” Cô bắt máy.

“Con đang ở nhà thằng nào? Tại sao mấy tuần nay không gọi cho ba mẹ? Đi theo trai luôn rồi hả?” Luru Đức Chí la hét. An Hạ luôn bật loa ngoài nên Dương ở dưới bếp đang cầm ly nước ép cũng bị chột dạ mà rơi xuống đất.

Bên này, Luru Đức Chí nghe được liền vội vàng nói với vợ mình.

“Tôi nói rồi mà! Có tật giật mình!”

An Hạ chỉ còn cách làm cho ba mình dịu xuống.

“Ba nói gì kì vậy? Mấy bữa nay con phải thi, bận đến nỗi chân không chạm đất. Con làm gì còn thời gian gọi điện thoại. Không tin ba hỏi anh hai đi! Anh ấy từng đi du học nên chắc chắn biết!” Cô đem anh hai ra làm lá chắn để xem ba nói được gì! Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Như dự đoán Luru Đức Chí liền đổi đề tài.

“Kì nghỉ đông lần này con nhớ về nhà! Một là con mua vé máy bay tự lẻt về đây, hai là anh con mua!”

Nếu cô tự mua thì được chọn ngày để đi cùng chuyến bay với Dương. Thôi thì cô tự mua vậy.

“Dạ, để con tự mua.” Cô vừa nói xong thì bên kia lại ầm ầm lên.

“Thấy chưa? Nó tự mua để được đi về cùng với trai mà!” Luru Đức Chí vừa la hét xong thì một giọng nói khác đã chen vào.

“Ông vừa vừa phải phải thôi! Tối nay ông ngủ ở thư phòng đi! Con nó về là mừng lắm rồi, còn ồn ào gì nữa! Thôi con làm gì thì làm đi. Miễn sao Noel có mặt là được. Ông ấy để mẹ xử lý!” Mẹ cô nói xong thì lại nghe tiếng nũng nịu.

“Vợ ơi cho anh xin lỗi mà. Đừng bắt anh ngủ thư phòng mà. Á...vợ...nhẹ tay...á...không sao...mạnh tay cũng được.”

Diễn Đàn Lê Quý Đôn

An Hạ đã tự động cúp máy. Cô đã thấy cái này 18 năm rồi. Mặt cũng chai.

“Hạ,...ba mẹ...em đó hả?” Mẹ cô thì có vẻ không sao, ba cô thì có vẻ hơi...anh cũng cạn lời.

“Ừ, kệ họ đi. Đồ ăn của em đâu?”

“Đây đây.”

An Hạ bật TV lên. Hai người họ vừa ăn vừa coi TV. Rồi Dương cũng mở miệng.

“Năm nay anh cũng về Đài Loan. Để anh đặt vé máy bay cho. “

“Ừ, anh đặt đi. Ngày mai em chuyển khoản cho anh. Anh nên nhớ công tư riêng biệt. Anh cũng đâu phải giàu có gì. Anh còn sắp tốt nghiệp. Nên để dành tiền.” Theo tính cách của anh, thế nào cũng muốn trả giùm cô.

“Ừ, vậy thì anh nuôi em mập là được phải không?”

“Có lý, anh cho em đồ ăn là được.”

Cả hai nở nụ cười với nhau.

Buổi chiều, An Hạ và Dương đã ngủ quên trên ghế sofa. Hai người ôm nhau chặt. Leo thì nằm dưới thảm. Ánh nắng hoàng hôn chiếu vào hai người và Leo. Tựa như một gia đình. *Diễn Đàn Lê Quý Đôn*

Mắt An Hạ từ từ mở. Đập vào mắt cô là khuôn mặt Dương nhìn cô không chớp mắt.

“Gặp em là định mệnh của anh.” Anh dịu dàng nói.

“Định mệnh cái đầu anh! Định cái khi khô. Xui xẻo mới gặp anh ở sân bay.”

“Em. em nói là em sẽ không giận vụ đó rồi mà!”

“Em chưa nói hết. Xui xẻo mới gặp anh, rồi làm cho em yêu anh. Được chưa?” An Hạ vừa nói xong thì đã thấy khuôn mặt Dương đỏ bừng.

“Trời! Hahaha, hai đứa mình giới tính đảo ngược! Theo đúng kịch bản em mới là người đỏ mặt mà!”

Mặt Dương càng đỏ hơn. Nhưng anh lại quay sang bên tai của An Hạ. Lần này tới lượt mặt cô đỏ bừng đến mức bỏ chạy.

“Bà di của em tới rồi kìa. Áo anh bị dơ luôn rồi!”

Dương thì lại cười haha. Rồi cũng nhắc nhở cô. *Diễn Đàn Lê Quý Đôn*

“Hôm qua anh đi siêu thị có mua sẵn băng vệ sinh cho em. Để trong học tủ bên phải.” Tuyệt chiêu thứ 16 của mommy! Chăm sóc kĩ càng nhất có thể!

Cô mở ra thì có băng vệ sinh thật. Còn là hiệu cô hay xài nữa chứ! Cô chột nở nụ cười. Có lẽ con gái ai cũng sẽ là nữ chính trong cuộc đời mình.

Ăn uống xong, Dương lại pha cho cô ly nước ấm mật ong. Hai người lại tay trong tay đi tới ký túc xá của An Hạ. Những bông tuyết nhỏ nhảnh nhàng rơi.

“Mai một anh tốt nghiệp chẳng lẽ em phải đơn côi ở trong trường?” Đây là điều An Hạ không thích nhất.

“Sẽ không, anh vẫn tới trường thăm em mà. Cái này cũng tốt. Cho anh thời gian để hoàn thiện sự nghiệp của mình để cho em một cuộc sống hoàn thiện hơn. Anh mong em sẽ bên anh trong lúc anh thành công hay thất bại.”

“Đương nhiên, lúc anh thất bại em sẽ cười anh để anh cố gắng hơn!” Hai người nở nụ cười với nhau. *Diễn Đàn Lê Quý Đôn*

Nắm tay nhau đi dưới tuyết cho tới cuối con đường.

Dẫu biết yêu có thể sẽ đau nhưng nguyện bên nhau.

Tay trong tay đi qua mọi góc phố,

Người yêu nhau sẽ gặp ở cuối con đường.

Lời tác giả: Ai cũng sẽ là nữ chính, khi bạn gặp người bạn yêu.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Cái Đầu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 9

Trường của An Hạ vào Thái Dương được nghỉ đông 4 tuần, nên vé máy bay được đặt trước Noel một tuần. Đối với hai người họ thì về nhà đương nhiên vui, nhưng sẽ phải xa nhau.

Vào một buổi sáng chủ nhật. Từ giờ tới ngày được về còn cách khoảng 1 tuần nữa. Dương cũng vừa mới thi xong nên khá rảnh rỗi, ngoại trừ vẫn phải lên lớp, nhưng cũng chẳng khác nào chơi.

Ở trong phòng khách của Dương có cảnh tượng thế này. Dương thì ngồi trên ghế sofa và coi TV đang vuốt mái tóc dài của Hạ. Còn cô thì ngồi trên thảm đang vuốt lông cho Leo. Dương đang coi bóng đá nên tâm trạng lên xuống thất thường. Chẳng mấy chốc tóc của cô đã thành ổ rom. Lúc này An Hạ đang buồn chán liền tức giận.

“Anh làm cái gì vậy hả? Tóc em bị anh làm rối rồi!”

Lúc này, Dương mới nhận ra, liền nhanh chóng xin lỗi.

“Anh xin lỗi! Là anh không chú ý. Đừng giận mà.” Anh vừa nói lại xoa đầu cô làm An Hạ tức giận hơn.

“Anh vừa vừa phải phải thôi chứ! Bộ ghét tóc em lắm hay sao mà cứ vò cho nó rối vậy!” Vừa nói mắt cô lại hơi đỏ khiến cho Dương càng đau lòng.

“Đầu có! Anh thích mái tóc em nhất mà! Anh thích nên anh mới vuốt tóc em.” Anh thật sự thích tóc cô nha. Vừa dài lại vừa mượt. Khi vuốt có cảm giác rất thích.

“Anh thích tóc em?” Dương gật đầu.

“Cực kỳ thích?” Dương tiếp tục hành nghề sờ tóc.

“Anh được lắm!” An Hạ vừa mới nói xong thì quay đầu đi tới cửa chính. Dương đứng ngơ nhắc không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tới lúc hồi hồn thì An Hạ đã bỏ đi từ lúc nào. Anh liền nhanh chóng chạy xuống lầu tìm cô. Thấy cô đang đi ra đường, anh nhanh chóng chạy tới nắm tay cô. Nhưng An Hạ chẳng nói gì, chỉ quăng một câu rồi bỏ đi.

“Đợi ở nhà đi! Một tiếng sau em về sẽ xử lý anh! Anh mà đi đâu thì biết tay em!”

Dương lại ngơ nhắc tập 2. Tới lúc nuốt được câu nói thì Dương liền vội vã chạy đi mua đồ ăn vặt. Dương nhiên là dùng để dỗ người rồi. Rồi lại vội vàng gọi cho Jay để tìm cách dỗ người. Đúng một tiếng sau, giữa trời gần đông lạnh giá một người một chó đứng đợi trước toà nhà. Người nào đi qua cũng không nhìn được mà nhìn chàng trai đứng yên như cây trụ còn con chó thì chạy qua đây rồi chạy sang bên kia. Khoảng 20 phút sau chủ và chó thấy được một cô gái thì mừng không ngớt chạy tới cứ như đã tìm thấy chủ nhân của mình.

Cô chẳng nói gì làm anh lo hơn. Nên anh lèo đèo theo sau cô cho tới khi vô nhà. Cô đang trùm nón của áo khoác, lúc cô cởi áo khoác ra thì anh lại ngơ ngách tập ba.

Mái tóc dài đen xoã ngày nào đã được cắt ngắn vừa chạm vai. Tóc cũng để mái thưa. Cô vốn đã không cao, nên giờ cắt tóc lại y như học sinh cấp 2. Còn dễ thương hơn trước. Thấy Dương không nói lời nào cô liền bấu môi nói.

“Sao? Anh thích tóc của em, giờ em cắt nó rồi còn thích em không?”

Rất nhanh Dương liền hồi hồn, nhanh chóng bước tới ôm cô vào lòng. Cầm anh gác lên đỉnh đầu cô nói.

“Em đây là ăn giấm chua của chính mình thì phải? Anh thích em cũng đâu phải vì tóc. Anh chưa tới mức cuồng tóc.” Nói xong anh lại giòn giã cười vài tiếng khiến gương mặt cô càng thêm hồng.

“Hừm, coi như anh biết điều!”

Anh cười sùng nịnh rồi nhéo chóp mũi cô. Nhưng trong lòng anh vừa vui lại vừa sợ. Vậy mai mốt lại có thêm nhiều vệ tinh để anh xử lý rồi. Haizz.

“Vậy thì anh thích em ở điều gì?” Cô không yên lòng hỏi.

“Anh không biết, chỉ là thấy em là tự nhiên thích thôi. Vậy nên cái đó gọi là duyên trời định!” Anh cười cười trả lời.

“Hừ, dẻo miệng nhì?” Nói xong cô lại nhéo bên hông của anh.

“A..đau..” Cô lại nhéo mạnh hơn.

“Á..không..sa..sao..đâu. Nhéo mạnh hơn đi em.” Nghe câu đầu tiên xong, cô vốn muốn tha. Nhưng nghe câu thứ hai thì cô liền nhéo mạnh thêm nữa.

“Anh thích xu hướng bạo lực à?” Cô cười hỏi, nhưng tay vẫn không buông.

“A..nữ..vương.. tha mạng.” Cuối cùng cô cũng buông tha cho anh. Dương vừa chống eo vừa xoa chỗ bị nhéo. Anh lật áo lên liền thấy một mảng đỏ. Thấy vẻ mặt An Hạ đau lòng anh liền nói.

“Đau quá, em ơi. Em nhéo anh nên chịu trách nhiệm đi.” Cô vốn đang đau lòng nghe anh nói cô liền trả lời.

“Để em vô phòng bếp trộn ớt, chanh, muối, wasabi, bôi lên là anh hết đau liền.” Nói xong cô lại lật đật chạy vô bếp như thật. Nghe vậy Dương liền hoảng hốt giữ tay cô lại.

“Em đây là mưu sát chồng tương lai của mình!” Anh như đứa con nít giận dỗi nói.

Nghe vậy mặt An Hạ liền đỏ chín như trái cà chua. Cô lảm bảm nói.

“Ai mà thèm có chồng tương lai như anh chứ!”

An Hạ bật cười, cuối đầu xuống và hôn cô. Nụ hôn bình thường như bao cặp tình nhân khác.

Tối đến anh cầm tay cô về ký túc xá. Trời đêm nay không có tuyết chỉ có trăng sáng. Họ từng bước một đi trên con đường. Leo cũng đi theo. Thấy chủ nó đang ngắm cảnh, nó cũng chẳng muốn phá hỏng đâu. Nhưng mà bụng nó không chịu được mà phải đi ị.

Dương đang cầm xích của Leo, đi một hồi vẫn không thấy nó đi theo. Quay đầu lại liền thấy nó đang rặn, về mặt đau đớn không thôi. Một hồi ra rồi thì lại có về mặt cười tới ngu ngốc còn thè lưỡi ra giống như đang phê nữa chứ!

An Hạ thấy Dương quay ra đằng sau thì cũng quay lại nhìn theo hướng của anh. Thấy cảnh tượng của Leo, cô bật cười. Dương trong lòng lại nghĩ thầm. Nuôi chó đúng là vừa lợi mà cũng hại nữa mà! Nó dụ được bà chủ, nhưng lại liên tục sát phong cảnh! Bây giờ làm gì còn tâm tình ngắm trăng với mây! Cả nơi đều bay mùi của nó, anh còn phải bốc “đồ” của nó nữa chứ! Thấy mặt của Dương vận vẹo, An Hạ lại cười to hơn.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Cái Đầu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chương 10

Hôm nay An Hạ và Dương lên đường về quê. Trong lòng hai người vừa vui mà vừa buồn. Dương sẽ dừng ở Đài Loan, cô thì phải đi cỡ 10 tiếng nữa mới tới Việt Nam. Hai người ở trên máy bay ngủ từ lúc bước lên cho tới lúc bước xuống. Ngoại trừ khi ăn hay đi vệ sinh. Có lẽ họ quá mệt khi phải chiến đấu với kỳ thi vừa qua.

Đối với những cặp đôi mới yêu thì không thể thoát khỏi lúc khóc sụt sùi khi không gặp nhau một tháng. Và cuối cùng An Hạ cũng đặt chân lên nơi mà cô vẫn luôn nhớ. Sau khi ra khỏi sân bay An Hạ liền hít một ngụm không khí.

“Khụ, khụ. Má ơi, sao chẳng thấy trong lành đâu mà bụi bặm không vậy!” Với kinh nghiệm lâu năm của mình, cô liền nhanh chóng lấy khẩu trang đã chuẩn bị sẵn ra. Từ xa xa cô lại thấy một anh chàng đứng oai phong lẫm liệt trước chiếc xe màu đen. Cô liền nhanh chóng chạy tới, dường như người bên kia cũng nhận ra cô. Anh liền chạy tới và dang tay ra. Có một người qua đường thấy vậy thì nghĩ chắc hai người này yêu xa bây giờ mới gặp lại nên điện thoại sẵn sàng để quay.

Nhưng có ai ngờ, An Hạ kêu lên một tiếng. “Chị!” Người qua đường liền dẹp luôn điện thoại.

An Hạ đã nhào vô lòng của Thắng. Thắng liền gọi cô một tiếng.

“Cục cưng! Cuối cùng cũng về rồi, tưởng đâu cục cưng bỏ chế đi rồi!”

Sau màn chào đón nồng nhiệt của Thắng là đi ăn. Thắng dẫn cô đi quán ăn thời học trò của hai người. Lang thang ăn cả con đường hai người mới hải lòng đi về. Anh hai tới đón cô về nhà. Còn Thắng thì về lại phòng trọ để về dự án gì đó.

An Hạ vẫn im lặng như xưa, em gái mình về mà cũng không phá lệ nói hơn mười chữ. Trên đường về nhà hai anh em vẫn giữ im lặng. Về tới nhà thì có ba mẹ cô ra đón. Cô đi du học chưa tới 6 tháng mà hai người cứ như cô đi 6 năm. Đương nhiên sẽ không thiếu bữa cơm gia đình. Tối hôm đó, chơi ở phòng khách tới 8h ba mẹ lại đuổi cô lên lầu nghỉ ngơi.

An Hạ ngồi lên thành cửa sổ ngắm sao. Trong 6 tháng này, cô đã học được nhiều thứ. Kinh nghiệm và củng cố khả năng giao tiếp. Nhưng cô vẫn còn rất may mắn. Cực kỳ may mắn vì có thể về bên gia đình.

Khi cô mở phone lên thì đã có hơn 10 tin nhắn từ Dương. Cô liền nở nụ cười ngọt ngào. Với bản thân cô mà nói, cô không hẳn là yêu Dương. Chỉ đơn giản là cô thích cảm giác ở bên anh. Vừa ấm áp mà lại dễ chịu. Cô và anh cũng đã lớn rồi. Hai người đương nhiên biết quan hệ nam nữ. Thích nhau thì bên nhau. Chỉ đơn giản như vậy là được rồi. Chưa hẳn là Dương yêu cô, có thể chỉ là tuổi trẻ.

An Hạ cảm thấy người hơi mệt thì đi ngủ. Sau khi lăn trên giường vài vòng cô mới có cảm giác đã về tới nhà.

--- ---~Ồ ồ la la. Đường phân cách em đây mà~--- ----

Sáng hôm sau thức dậy, cô liền nhắn tin cho Dương. Không thấy anh trả lời, cô cũng chuẩn bị để đi với Thắng. Cô với Thắng quyết định đi biển một tuần. Nói chung là hai đứa rảnh quá mà.

Đúng 10h, chiếc mô-tô của Thắng đã đậu trước nhà cô. An Hạ đeo ba lô ngồi sau lưng Thắng. Trên đường đi gần tới biển, không khí cực kỳ dễ chịu. Hoàn toàn tách biệt khỏi nơi thành phố phồn hoa.

Khoảng hai tiếng sau hai người đã tới resort, là một khu với những căn nhà nhỏ xinh. Hai người không đi ra biển ngay mà lẩn ra ngủ. Cô vốn là do giờ giấc khác biệt, còn Thắng là ăn theo. Cô dậy lúc 4h chiều, nhưng mà trời vẫn còn nắng nên 5h chiều hai người mới lết đi tìm đồ ăn. Bôn ba mọi góc phố hai người mới ngồi ngắm biển.

An Hạ có cảm giác Thắng đang rất buồn. Mặc dù anh vẫn đang cười, nhưng đó là nụ cười khổ.

“Sao vậy?” Cô hỏi.

“Hả? Có gì đâu?” Thắng vẫn giữ bộ mặt không biết gì.

“Còn xạo nữa! Làm bạn bao nhiêu năm rồi!”

“Nhưng mà có kẻ mày cũng đâu có hiểu. Mày còn nhỏ mà!” Đúng, cô nhỏ hơn Thắng, nhưng mà chỉ hai tuổi.

“Mày kẻ tao nghe đi. Mặc dù tao không hiểu nhưng ít nhất mày sẽ dễ chịu hơn.”

“Ừ thì tao kẻ. Đơn giản là tao thích thằng này. Nhưng nó là trai thẳng. Nó chẳng thích tao. Nó cũng chẳng biết tao là cong. Tao thích nó, nó không thích tao, vậy thôi!” Trên khoé miệng anh là nụ cười khổ.

“Ừ, mày mới nói ½ đúng không? Còn nữa mà. Kẻ hết cho tao!”

“Vẫn không qua mặt được mày! Sau đó tao cũng cố gắng rồi nó cuối cùng cũng thích tao. Khoảng thời gian đó đẹp lắm mày. Cứ ngỡ như mơ. Nhưng tao không ngờ nó là mơ thật. Nó nói nó yêu con khác rồi. Tao cứ thế để nó đi thôi. Tao chẳng muốn ép nó làm gì. Chia tay được một tuần rồi.” Nụ cười của Thắng biến thành mếu máo và anh khóc.

Đó là lần đầu tiên An Hạ thấy Thắng như vậy. Anh đã từng yêu, nhưng chưa bao giờ đau khổ như vậy. Đây chắc chắn là lần đầu tiên anh thật lòng đến vậy. Cô liền ngồi sang ôm an ủi anh.

“Không sao đâu, bỏ đi. Bỏ cái thằng tệ bạc đó đi. Nó không xứng với mày!”

“Nhưng..khó..hức...bỏ lắm...mày!”

“Ừ thì không bỏ. Mày tính lãng phí 1 tuần này để khóc à? Mày không bỏ được thằng đó nhưng vẫn phải dẫn tao đi chơi chứ!” Nghe cô nói xong Thắng liền quay sang công kích cô. Sau đó lại chơi trò rượt bắt. Nói chung là cô đã tạm thời dời sự chú ý của Thắng.

Chẳng lẽ yêu thật lòng sẽ đau như vậy? Đúng là cô không hiểu.

P/s: Bây giờ là tháng Bí thi. Vốn đã ít đăng, nay còn ít hơn. thixhix: Bí sẽ cố gắng nâng suất hơn.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Cái Đầu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chương 11

Năm nay tết sớm mà An Hạ chỉ được nghỉ một tháng. Coi như là cô không được ăn tết. Éo le hơn nữa là cô lên máy bay vào đêm giao thừa. Đây là lần đầu tiên cô không được ăn tết với gia đình. Điều duy nhất xứng đáng với sự hy sinh này là cô có thể làm cho gia đình tự hào và gây dựng thứ thuộc về chính mình. Không phải thuộc về anh cô hay ba mẹ cô.

Vào đêm giao thừa

Ba cô đã ngăn không cho mẹ đi tiễn cô. Nhưng bà trốn đi theo, anh hai cũng chẳng nói được bà. Ba cô tuy miệng một hai không thêm đi tiễn cô con gái bất hiếu này, nhưng cuối cùng lại xuất hiện ở sân bay.

Khi ở sân bay thì cô cười, mẹ cô khóc. Đến ba cô mắt còn hơi đỏ. Anh cô cũng vậy.

“Mẹ, năm sau con lại về mà, không sao đâu.” An Hạ dịu dàng cười.

“Hừ, bây giờ con còn nói vậy. Chưa chắc gì năm sau con sẽ về.” Mẹ cô bùi môi.

Lúc này giọng hơi khàn của anh cô vang lên.

“Tới giờ rồi, đi đi không lại trễ chuyến bay.” An Hạ gạt đầu. Cô ôm mọi người rồi mới bước đi vô công. Cô vẫn cười cho tới khi ngồi trên máy bay.

Khi máy bay cất cánh cô mới nhận ra mình vẫn còn là một đứa bé mới hơn 18 tuổi. Một đứa bé được gia đình bao bọc kỹ càng. Cô vẫn chưa quen cảm giác tới nơi đất khách quê người này. Cô phải làm gì? Cái mà cô thực sự muốn khi tới nơi này là gì? Nhìn ra cửa sổ máy bay, những ánh đèn lấp lánh, khoé mắt cô chợt ướt.

Máy bay đáp xuống Đài Loan, sau đó mới bay sang Mỹ. Khi làm thủ tục ngồi đợi ở phòng chờ, mắt An Hạ hơi sưng. Đó là những gì Dương thấy khi anh vừa bước vào phòng chờ. Thấy cô đang dựa vào ghế khoanh tay ngủ. Về mặt cô mệt mỏi làm anh nóng lòng nhanh chóng chạy tới bên cô.

Dương ngồi xuống bên cạnh cô. Thấy đầu cô gục xuống anh liền chỉnh cho cô ngồi dựa vào người anh. Tìm được vị trí thoải mái khoé môi An Hạ nhếch lên, ngồi dựa vào anh. Dương nhanh tay “chộp” một bức hình cô chảy dãi đặt hình nền điện thoại của anh.

Dòng người tấp nập vội vàng tới rồi rời đi. Ở một góc của phòng chờ lại bình yên tới kỳ lạ. Cô gái tựa vào vai chàng trai ngủ, còn chàng trai dựa vào đầu của cô gái. Hai người say giấc nồng tựa vào nhau như thể sẽ làm hậu thuẫn cho nhau. Hai tay đan xen vào nhau. Thanh xuân, tuổi trẻ, mối tình đầu đầu được gộp vào trong khung cảnh.

An Hạ không biết cô đã ngủ bao lâu, khi thức dậy chỉ có cảm giác môi cổ, nặng đầu. Cô ngửi thấy mùi hương nhẹ của trà xanh, cô đã biết Dương đang tựa trên đầu cô. An Hạ không đánh thức anh dậy, chỉ im lặng chờ báo thức reo. Nhưng cô là rơi vào giấc ngủ.

Khoảng 20 phút sau, chuông báo thức reo. Dương liền mở mắt, nhanh chóng tắt đi. Dịu dàng nhìn người vẫn đang say ngủ trên vai mình. Anh lay nhẹ cô, An Hạ mở đôi mắt chưa tỉnh ngủ mơ màng đi theo anh lên máy bay. Dương dẫn cô theo sau.

An Hạ kéo hành lý xách tay của hai người, nhưng vẫn nắm tay cô. Khi đã tìm ra ghế anh cho cô ngồi xuống trước. Chỉnh cho ghế ngã vừa phải, lấy mền từ trong ba lô ra đắp cho cô. Còn mình thì sắp xếp hành lý lên tủ. Nhìn hai người như vậy làm cho cô tiếp viên hàng không hâm mộ không thôi.

Một hồi lâu sau, An Hạ mới thức giấc. Cô chợt nhận ra cô đã ở trên máy bay từ lúc nào. Thấy cô thức giấc Dương liền nhìn sang. Thấy cô đang nhìn mình chăm chú mặt anh liền đỏ ửng. An Hạ cười khẽ rồi nhìn anh thêm sâu lắng. Dương cảm thấy mặt của mình còn không nằm trong tầm kiểm soát liền quay sang nhìn màn hình. Cô dùng ngón tay chợt chợt vào má đỏ hơn phần hồng của anh.

“Honey...honey, honey quay sang nhìn em đi mà.” Giọng cô nũng nịu gọi. Dương bất đắc dĩ quay sang thì cô liền rướn người hôn một tiếng thật kêu lên miệng anh. Dương lấy mền hai người đang đắp trùm lên mặt anh. Cô liền vui vẻ cười haha. Trong mền Dương cũng nhoén miệng cười, trong lòng thầm nhủ “Cô cười rồi!”

Nghịch một hồi, hai người cũng dần yên tĩnh lại. Tập trung xem phim trên màn hình. Hai người cứ bên nhau như vậy, tạo niềm vui cho nhau.

Sau đó An Hạ và Dương lại dần chìm vào giấc ngủ. Ngoại trừ những lúc cần thiết như ăn uống hay đi vệ sinh, thời gian còn lại dành cho ngủ. Hai người cứ như ngủ bù sau những ngày vui chơi. Lúc đi về hãng hải bao nhiêu, thì bây giờ là ỉu xiu bấy nhiêu. Nhưng vẫn dành cho nhau những phút giây ngọt ngào.

Cho tới khi xuống máy bay Dương vẫn là người dẫn cô xuống máy bay, kiểm tra hành lý, nhập cư. An Hạ chỉ có một việc là đi theo của anh. Cô mơ màng cho tới khi về tới nhà thuê của Dương. Lúc này hai người mới nhớ ra Leo. Dương vừa mở khoá túi thì nó liền nhanh chóng phóng ra. Nhìn thấy bà chủ lâu ngày không gặp Leo liền chạy tới ngoe nguẩy đuôi.

Chơi đùa một lát Dương nói anh đi chợ mua đồ ăn, nếu cô mệt thì ở nhà. An Hạ liền quăng Leo sang một bên và đi theo Dương. Cô lấy một cái giỏ, Dương đẩy xe. Trên xe là cái giỏ. Cái này là cho đồ ăn vặt khi cô ở ký túc xá hay là nhà anh. Rất nhanh cả xe lẫn giỏ đều đầy ắp. Hai người ngọt ngào cùng nhau đi mua thêm đồ.

“Tối nay em muốn ăn gì?” Dương hỏi. Tối nay An Hạ phải ở lại nhà anh. Còn một tuần nữa trường học mới hoạt động lại. Cho nên sinh viên ở ký túc xá về nhà thì phải đợi đúng ngày nhà trường mới cho vô.

“Ăn gì cũng được. Nhưng mà em muốn ăn mì xào anh làm.” Cô trả lời. “Ừ, vậy thì tối nay ăn mì xào.” Dương cũng chịu thua cô. Lúc đầu thì nói anh gì cũng được, sau cùng thì lại nói món mình muốn.

Tối hôm ấy, hai người vẫn chia phòng ngủ đôi đôi. Có điều đêm khuya chủ và chó lại mò qua phòng của cô ngủ ké. An Hạ chẳng nói gì, chỉ quay sang ôm anh như lời đồng ý.

Đơn giản mà dịu dàng, xoa dịu cho nhau. Lòng hai người đều ấm áp. Họ cầu mong thời gian sẽ trôi qua như thế này. Hai người họ sẽ cứ bên nhau như thế

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Cái Đầu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Chương 11 Tiếp

Sáng hôm sau tỉnh dậy, An Hạ nhìn sang bên trái đã nguội lạnh. Cô tiếp tục trùm mền ngủ nướng. Hôm nay 2 giờ chiều cô mới có tiết học nên tranh thủ lười biếng một chút. Nhưng đời không như là mơ, một lát sau chuông điện thoại reo.

“Tối hôm qua cậu ở nơi khí ho gà gáy nào vậy! Tớ tưởng cậu xuống sân bay rồi, mới mở lòng từ bi về ký túc xá. Vậy mà cậu nỡ lòng nào cho mình ngủ trong sự lạnh tanh của mùa đông hả! Cậu đang ở đâu?” Jay liền thoảng nói, không chừa một chút sơ hở nào cho cô chen vào.

Jay chợt nghĩ ra gì đó rồi tự trả lời câu hỏi của chính mình. “Đừng nói cậu đang ở nhà của tên họ hàng chết tiệt kia nha! Cái tên khốn khiếp đó làm tớ bị cảm túc cả kỳ nghỉ đông. Bà đây rửa tên đó cả đời làm thê nô!” Ngẫm nghĩ vài giây An Hạ liền trả lời “Thanks a lot.”

Jay liền tức điên lên, gào khóc không ngưng. Cô phải thỏa hiệp với Jay tối nay sẽ về và đồng thời dẫn cô ấy đi ăn suất A ở căn tin. Khi cô ấy nghe An Hạ nói vậy liền vui mừng nhảy nhót. An Hạ cười khế. Jay chẳng đòi hỏi gì nhiều, có ăn là được.

Nghe điện thoại xong thì An Hạ đã tỉnh táo. Nằm một hồi mà chẳng ngủ được. Nhưng cô vẫn muốn nướng một chút. Năm phút sau thì Leo tung tăng chạy vô, nhảy lên giường nằm. Về mặt thoả mãn như muốn chìm vào giấc ngủ.

Cô cũng chẳng còn hứng thú nữa, ngồi dậy đi vào phòng tắm vệ sinh cá nhân. Phòng tắm và bồn rửa mặt được cách riêng ra. Bước vào là chỗ thay đồ, bồn rửa mặt.

Sàn ốp gạch, nên khi bước vào hơi lạnh một chút. Trên kệ là 2 bàn chải đánh răng và 2 cốc đôi. An Hạ lấy đồ đánh răng và rửa mặt vào phòng tắm. Bên trong phòng tắm là bồn tắm không lớn không nhỏ. Bên cạnh là vòi hoa sen.

Sau khi tắm xong, An Hạ bước ra phòng thay đồ, mở tủ trong tường. Có khoảng 4 cái áo choàng tắm bên trong. Hai cái màu xám viền đen, hai cái còn lại là màu đen viền xám.

An Hạ đưa tay lấy cái màu xám viền đen, mặc xong rồi ra ngoài. Trên giường nhô lên một cục tròn trĩnh. Là Leo, nó tự trèo lên giường, tự đắp mền cho mình, rồi ngủ. Khi Dương ở đây, nằm trên giường chỉ là giấc mơ của nó. Tuy ông chủ tốt bụng mua cho nó cái giường dành cho chó, nhưng nó vẫn thích nằm với bà chủ hơn.

Nghe tiếng chân, Leo liền bật người dậy. Thấy An Hạ chuẩn bị đi ra khỏi phòng, nó liền chạy lon ton đi theo. Vẫn không quên nhiệm vụ, chạy vào ngôi nhà nhỏ của mình, gặm một tờ giấy chạy ra.

Nhìn thấy Leo đang gặm tờ giấy gần như muốn ướt, An Hạ liền đưa tay lấy. Khoảng 3, 4 dòng chữ lem luốc vì nước miếng của Leo. Cô cau mày cố gắng đọc. Trên giấy là tiếng Việt viết sai chính tả hoàn toàn.

“Anh để đồ ăn sáng ở trên bàn. Em nhớ lái ăn na.

Người đàn ông em yêu nhất”

Đọc xong thì cô không nhận được mà cười phá lên. Toàn văn thi viết sai, mà sao chữ ký cuối bài thi viết chuẩn thế. Anh ấy học ở đâu ra vậy. Nhìn sang bên bàn quầy bar là sandwich kẹp mít và bơ đậu phộng kính diễn. Cô cũng chẳng trông mong gì nhiều về tài nấu nướng của Dương.

Dương làm ra mà ăn được là hên rồi. Cô mở tủ lạnh rót một ly sữa. Ăn xong thì Dương cũng vừa về. Nghe động tĩnh của tiếng cửa đang dò pass.

An Hạ không nhanh không chậm bước ra ngoài. Trong tay cô vẫn đang cầm ly sữa ấm. Thấy cô Dương nhanh chóng bước đến hôn nhẹ lên má cô, gọi một tiếng “honey”. Cảm giác được môi anh lạnh như băng, cô đưa cho anh ly sữa ấm trong tay mình.

Dương ừng ực nhanh chóng uống xong. An Hạ giúp anh phủi tuyết trên mũi và áo khoác, tháo khăn choàng cổ và bao tay của anh. Cô giúp anh cầm cái cặp hồ sơ bên tay.

“Lạnh lắm ạ?” An Hạ hỏi.

“Ừ, anh đông cứng luôn rồi. Em tới đây sưởi ấm cho anh đi.” Dương còn cọ cọ mấy cái vào người cô.

“Anh đừng nghịch nữa, em phải về ký túc xá lấy đồ chuẩn bị đi học. Chiều nay em có tiết.”

“Chiều lặn mà, bây giờ ôm anh đi.”

“Em có tiết lúc 2 giờ, bây giờ đã là 12 giờ rồi.”

“Ôm anh đi, 10 phút thôi mà. Lạnh lắm” An Hạ liền trả lời không suy nghĩ “Không.”

“Ôm anh đi, không là ...là anh ôm em.” Dương bước tới ôm cô vào lòng.

Sau đó anh ôm cô như ôm một đứa con nít, không cho hai chân cô chạm sàn. Dương vừa đi vừa lắc người bước tới ghế sofa, ngồi xuống cái bịch.

“Em là đồ máu lạnh. Không thương anh tí nào.” Dương nũng nịu nói. An Hạ vòng tay qua cổ anh.

“Máu lạnh là tại anh. Máu anh nóng quá làm gì. Tụi mình cứ như bị đổi chỗ í.”

“Ý em là?”

“Anh lúc nào cũng như muốn nói với em tôi đây yêu thương anh đi. Theo đúng như bạn trai và bạn gái, em mới là người làm như vậy.” Cô giải thích.

“Anh chẳng quan tâm vai vế gì. Em tôi đây yêu thương anh là anh thích rồi.” “Đồ biến thái, thích bị ngược.” An Hạ nhỏ giọng nói.

Dương bật cười ha hả rồi nói. “Anh chỉ để cho em ngược anh.”

Ôm đúng 10 phút anh ngồi dậy chuẩn bị đưa An Hạ về ký túc xá. An Hạ thay đồ xong nhìn đồng hồ cô khẽ cười nói. “Anh đúng là lưu manh có lí trí.” Dương không trả lời chỉ cười rồi mặc áo khoác dài, trùm mũ len, đeo găng tay, mang boots cho cô và mình. Xích Leo và mang cho nó một đôi giày tuyết cho chó.

Trên đường đi tuyết rơi, ngoài phố đã có vài người tuyết đứng vẫy chào. Dương nhẹ nhàng nói. “Lúc anh mới qua Mỹ anh sốc lắm. Nơi đây chẳng giống những gì anh được nghe kể. Mùa đông lạnh giá, nhớ nhà, áp lực từ học. Lúc đó anh đã thầm nghĩ bỏ hết học bổng này nợ về Đài Loan. Nhưng anh biết nếu anh làm vậy, cả đời anh sẽ bị người ta nói anh chỉ được cái dựa hơi vào ba mẹ. Anh không muốn là một thằng thiếu gia chỉ biết dựa vào đồng tiền của ba mẹ mình. Không nghề nghiệp, không tài năng. Trong 3 năm anh đã quen. Nhưng anh vui vì anh sẽ được ở bên em chỉ đường. Tránh cho em “mém” lạc đường như anh.”

Cô nhón chân hôn môi anh, một nụ hôn chuồng chuồng lướt.

“Em có một ước mơ. Một ngày nào đó 2 ta sẽ tự làm nên sự nghiệp của mình. Em cũng chán được mang cái mác tiểu thư chẳng làm được gì.”

Dương đưa ngón út ra, An Hạ cũng vậy. Hai người cùng ngoéo tay nhau thề.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Cái Đầu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chương 12

Một ngày mới lại bắt đầu. Hôm nay An Hạ có tiết lúc 8h, bây giờ đã là 7h. Cô mơ màng chạm chân xuống sàn nhà, rồi nhanh chóng rút lại. Tuy chỉ là vài giây, nhưng cảm giác khí lạnh lại truyền đi khắp người. Nhìn đối diện là Jay đã lăn xuống giường, nằm lộn lạo trên sàn. Mặt dù cô ấy gói mình lại như bánh tét, nhưng mà An Hạ có thể cảm thấy được sự đóng băng ấy.

Sau một hồi, cô mới có dũng cảm bước xuống giường lần nữa. Vệ sinh cá nhân, trùm kín người mình lại, bỏ đại Ipad Pro vào cặp đeo chéo của mình. Bước ra hành lang không một bóng người. Ký túc xá mỗi tầng đều sẽ có một khu tụ họp của học sinh.

Bước đến một chút cô có thể thấy nhiều người đang nằm la liệt trên ghế sofa, có người gục xuống bàn ngủ khi cầm bút vẽ đồ án. Liếc nhìn một vòng, An Hạ bước tới quầy đồ ăn. Cô pha một ly cà phê nóng. Mớ từ bốc vài thanh bánh kẹo. Coi như là đồ ăn sáng vậy, cô nghĩ thầm.

Vừa mở cửa ra khuôn viên trường học, gió đông đánh tới như muốn xé mặt cô ra. Cô thầm vui vì mình đã pha ly cà phê, có thể coi như một túi sưởi. Uống một hớp cà phê, đắng ngọt lẫn tỏa trong miệng làm cô tỉnh táo không ít.

Khuôn viên có rất ít người. Mọi người đều đi rất nhanh, ai cũng muốn tới lớp học sớm hơn một chút còn đỡ hơn cơn gió lạnh lẽo. Hầu như không ai chọn lớp sớm như vậy. Chỉ những người chậm trễ hay nào cá vàng như cô mới chọn. Vì tới lúc cô nhớ ra mình phải chọn lớp thì chỉ còn toàn lớp sớm. Chỉ còn vài lớp buổi chiều.

An Hạ nhanh chóng bước tới toà nhà phía Nam. Đi một hồi mới tìm thấy lớp học của mình. Bên trong trang trí như phòng họp của một công ty. Có vài bạn học đang gục xuống bàn, có người đang đeo tai nghe, có người đang ăn sáng hay lướt phone. Chẳng có ai nói chuyện với nhau. Ghế trống trong lớp chiếm hơn 2/3.

Một lúc lâu sau giáo sư mới bước vào lớp, liếc nhìn số người ít ỏi. Thầy nói.

“Chào buổi sáng. Có vài lời tôi muốn nói trước buổi học. Tôi không điểm danh, bạn nào thích thì đi còn không thì cứ ngủ. Cũng chẳng ảnh hưởng gì tới tôi. Tôi sẽ vẫn được phát lương đều đều, chỉ có các bạn có thể bị học lại hoặc tiền sẽ được móc ra từ cái nhà bank của các bạn trong tương lai*. Sự lựa chọn là của các bạn.” Mọi người gật đầu tỏ đã hiểu.

*Có nghĩa là, các trường đại học ở Mỹ sẽ cho các bạn nợ tiền học phí, thật ra là chính phủ. Nên sau khi tốt nghiệp, các bạn sẽ phải trả nợ tiền học phí. Ít hay nhiều, tùy theo mức lương. Còn về du học sinh, mình không chắc các bạn sẽ có được ưu đãi này không.

Nhìn về powerpoint trước mặt, chỉ toàn là mở đầu. Giáo sư phát lịch thi của học kỳ này. Chán chết cô rồi! May mà lớp học này chỉ có 45 phút. Nhưng cô lại có nó 3 lần/ tuần!

Giáo sư nhìn xuống đồng hồ đeo tay rồi ngẫm nghĩ gì đó.

“Hôm nay là lớp học đầu tiên và nếu như các bạn hợp tác với tôi y như ngày hôm nay thì lớp sẽ được ra sớm 5 phút hoặc hơn. Ngày tốt lành!” Những khuôn mặt của sinh viên như hạn hán 10 năm có một cơn mưa thật to. Mọi người ai cũng đua nhau chạy ra lớp.

Ngoài trời đã sáng hơn, An Hạ vui vẻ hưởng về ký túc xá. Lúc này cô mới lấy snack ra ăn.

Bỗng tiếng nhạc vang lên.

[Bài hát: Ghen - ERIK, MIN, Khắc Hưng]

{2 giờ sáng, anh gọi em không nhắc máy

Không một tin nhắn từ tối qua

Không hề biết em ngủ chưa hay vẫn thức

Hay đang ở một nơi rất xa }

Woah! Ai đang mở bài này vậy? An Hạ há hức nhìn xung quanh.

{(Ooh ooh ooh) Có lẽ em đang vui bên người khác, trong một vòng tay ấm áp

(Ooh ooh ooh) Có lẽ anh đang say trong ảo giác, từng hôn ghen như bùng cháy lên}

Nhìn một vòng chẳng thấy ai, nhưng tại sao mọi người lại nhìn mình dữ vậy?

{Bởi vì anh ghen ghen ghen ghen mà

Vì anh đang yêu em thôi thôi thôi mà

Là anh đang ghen ghen ghen ghen mà

Bởi vì anh đã quá yêu em, quá yêu em

3 giờ sáng, căn phòng khuya đang ấm áp

Bỗng dòng tin nhắn chột lóe qua

“Em ở đâu? Đã ngủ chưa hay vẫn thức?”

“Hay bây giờ đây anh đến nhà?” }

Cô tự động đưa tay sờ mặt mình. Chẳng lẽ mặt mình bị dính chocolate?

{(Ooh ooh ooh) Có lẽ anh lo âu không cần thiết, chắc điều đấy anh cũng biết

(Ooh ooh ooh) Có lẽ anh đang say trong ảo giác, từng hôn ghen như bùng cháy lên

Vì anh quá yêu em, chỉ muốn đến bên em và giữ em cho riêng mình anh}

Cô lấy tay đưa vào cặp mình định lấy điện thoại ra coi trên mặt mình có gì. Lúc này cô mới nhận ra đó là nhạc chuông của mình. Ahh, ngại quá đi, ngại quá đi!(//▽//)\

{Làm sao để cho em hiểu được trái tim anh, cứ phát điên vì em mà thôi

Và em cũng yêu anh, chỉ muốn đến bên anh để xóa tan bao nhiêu buồn lờ

‘Cause I just wanna make you my babe!}

An Hạ nhanh chóng nghe điện thoại mà quên nhìn tên.

“Hello?”

“Sao em bắt máy chậm vậy? Hết một bài hát mới bắt phone là sao? Em đang ở đâu?” Giọng nói cáu kỉnh trong điện thoại vang lên. An Hạ đơ ra. Giờ cô mới nhớ không biết từ khi nào Dương đã thay chuông điện thoại.

“Hừ, em còn chưa hỏi anh tại sao lại thay đổi chuông điện thoại của em!” Cô liền đáp trả.

“Hề hề, tại em cài chuông điện thoại của anh y chang mấy thằng bạn của em. Nên anh thay một chút, cho em dễ biết!” Bây giờ giọng nói đã được thay đổi 180 độ. An Hạ cười nhạt một tiếng rồi nói “Oh, mấy “thằng bạn” đó là ba em, chú em, bác em, anh em, đó anh.”

“...”

“Có ngon thì anh lặp lại lần nữa.”

“ (▽) ”

Y da, đắc tội rồi, đắc tội rồi, công sức học luật bao nhiêu năm đã tan tành trong vài giây. Không thể phản bác. (— ;)

“Ừ thì anh mặc kệ đấy. Em về ký túc xá đi. Anh chạy qua liền.”

Ký túc xá ở trường cô, nam nữ ở chung trong một toà nhà. Nhưng không được ở chung một phòng. Mỗi tầng, một bên sẽ là phòng của nữ bên kia sẽ là phòng của nam.

Vừa ăn vừa đi về ký túc xá. Quẹt thẻ học sinh, cửa mở ra. Cô gật đầu cười với thầy cô trong văn phòng. Phòng của cô và Jay ở tầng 10. Trên hành lang cũng có vài bạn đập tay và “hử” với cô. Mở cửa phòng ra cô đã nghe tiếng chửi rủa.

“Đm anh! Sáng sớm đã chạy qua đây làm cái gì. Cút cmn đi.” Có thể nghe được Jay có bao nhiêu là tức giận.

“Em họ, sao em ghét anh quá vậy?” Dương ngây thơ vô số tội hỏi.

“F*ck you, anh thờ thôi bà đây còn ghét nữa là! Bién! Cút!”

An Hạ chạy vô phòng thì thấy Jay đang cầm đồ không ngừng ném về phía Dương. Còn người kia thì cứ như đang tập yoga, không ngừng tạo dáng né đồ.

“Bình tĩnh, bình tĩnh đi. Đâu phải chuyện gì lớn lao lắm đâu.” Cô vội nói giúp vài câu. Jay quay mặt sang nhìn cô. Mặt An Hạ lập tức thay đổi. Cô giả bộ ho vài tiếng rồi lẩn ra cười luôn.

“Cậu nói đi! Cái tên chết tiệt kia biến mặt tôi thành như vậy! Tôi còn gặp được ai nữa.” An Hạ không nói gì. Nhưng không ngừng cười. Mặt Jay đã được Dương “trang điểm” thành cực kỳ hài.

“Cậu cười cái gì nữa hả! Tên này mà xài đồ make-up thì cũng được nhưng tên khi này còn dùng bút lông vĩnh viễn nữa đấy!” Đây mới là trọng điểm! Tiếng cười của An Hạ vang lên cực kỳ quái dị “Khụ, khụ, khục...khục...khắc...khắc”

“Cười thì cười đi! Đè nén nghe ghê chết đi được!” Được lệnh lúc này An Hạ mới cười phá lên!

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Cái Đầu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chương 13

Lần thứ N Jay bước ra từ phòng rửa mặt. Trên mặt Jay vẫn còn những dấu đen loang lổ như một con bò sữa. Dương và An Hạ lại thoải mái mà cười phá lên. Jay “hử” một tiếng lại dậm chân mà bước vào rửa mặt lại lần nữa. Nhìn lại đồng hồ bây giờ đã gần 10h rồi. Đói chết cô rồi!

“Jay! Cậu ra đây! Tớ make-up che mấy vết đó cho cậu!” Jay ở trong phòng vệ sinh nghe vậy liền nhìn ra với 2 con mắt sáng lấp lánh, như đã thấy được tương lai tươi sáng của mình.

An Hạ tìm sản phẩm make-up, đôi tay liền thoáng đánh phấn nền, kem che, vv.

Jay mới sực nhớ ra gì đó “Tiểu Hạ? Mấy giờ rồi?”

“11h 20” Dương tốt bụng nhắc nhở. “Aaaaaaa, chết tớ rồi. Cậu làm lẹ lẹ lên! 11h30 tớ có tiết. Là ông thầy khó tính huyền thoại đó! Hôm bữa thằng chả đã trừ của tớ mấy điểm rồi!”

“Rồi, rồi, xong rồi nè. Đi đi.” Cô vừa buông cây chổi xuống Jay nhanh tay bắt lấy cặp rồi chạy thẳng không quay đầu. Lúc này cô mới nhìn đồng hồ, 10h10 phút. Nhìn sang kẻ tội phạm đang vui vẻ chơi game trên điện thoại.

“Nè, anh cố ý phải không? (▽) ”

~im lặng~ tiếp tục chơi game~

“Nè!”

~im lặng~ tiếp tục chơi game~huyết sáo~

“Anh!”

~im lặng~ tiếp tục chơi game~

Lần này thì An Hạ trực tiếp nhéo tai Dương và la lên “GIỜ ANH THÍCH CHƠI GAME HAY LÀ THÍCH CÚT?”

“Ấy, ấy, bình tĩnh, em ơi, bình tĩnh, thôi chắc em đói rồi. Hay là mình đi ăn ha?” Nghe vậy An Hạ mới bỏ tai Dương ra, trở nên ngoan ngoãn như thường ngày. “Vậy giờ mình đi ăn anh? Em thích anh quá cơ!o(≥v≤)o”

!Nhà có mèo phải làm sao? Lúc ghét, lúc thích là thế nào?!

Trên đường đi bộ tới nhà ăn

“Ý, cái vụ Jay hỏi này là anh cố ý đúng không?” An Hạ mới sực nhớ ra.

“Đâu có, anh là đang giúp nó thì có. Trong vòng vài giây nữa, không chừng nó sẽ chạy về ký túc xá lấy đồ.” Dường như để chứng minh cho An Hạ điều anh nói là sự thật. Một con gió chạy ngang qua với tốc độ không phải con người.

“Em muốn ngồi đây coi nó quên cái gì không?” Dương chỉ vào cái ghế gỗ được dựng ngay bên đường. Khoảng vài phút sau, con gió lại bay ngang qua với một cái laptop. Uhm, anh em họ nhà này hiểu nhau ghê thật. Nhưng mà giúp cái này hơi...ác. Tính ra thì này giờ Jay chỉ mới đi và về lấy đồ khoảng 10 phút. Với tốc độ chạy này thì Jay sẽ đến lớp trong vòng 5 phút. Cũng chỉ mới 15 phút thôi mà!

Tội nghiệp Jay còn chưa được ăn... nhưng mà thôi cũng kệ 3

“À, nó cũng chỉ tốn 15 phút để chạy tới lớp. Hình như anh kêu nó đi hơi sớm rồi. y da, thật có lỗi mà. Xin lỗi em họ ~” Miệng thì nói xin lỗi, nhưng khi nhìn qua thì thấy mặt anh thì không có tí hối lỗi nào cả.

“Thấy cũng tội mà thôi... cũng kệ. Nó ăn trưa với tụi mình thì cũng chỉ làm bóng đèn. Thôi, mình đi ăn đi em.” Dương nắm tay An Hạ như dắt một đứa bé và cuối xuống hôn lên khoé môi cô. Mặt An Hạ lại đỏ như trái cà chua.

Trong phòng ăn khá là đông, vì bây giờ là giờ cao điểm mà. Hầu như mọi người đều chọn được lớp trễ hoặc là cúp học bây giờ mới dậy. Sướng thật! An Hạ cảm thán, cho cô 10 lá gan cô cũng không dám cúp học. Cô là học sinh nhận học bổng mà cúp học nữa là tiêu đời cô rồi. Từng giây từng phút đều là tiền bạc. Tuy một tháng cô có trợ cấp từ bố mẹ nhưng mà cũng chỉ là \$200.

Mà \$200 thực ra chẳng giúp được gì lắm. Tuy có học bổng nhưng tiền ăn uống, và sách vở là tự túc. Trước đó cô đã mua đồ ăn trưa trong vòng một năm học, chi phí là khoảng \$8,000. Hên là cô còn tiền tiêu vặt để dành chống đỡ, không là tiêu cái mạng này của cô rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại, tiền trong tài khoản không còn nhiều nữa. Có lẽ cũng chỉ sẽ đủ cho hết năm học này. Cứ một học kỳ thì lại mua hoặc mượn sách. Thì số tiền nằm trong tay cũng dần cạn kiệt. Tốt nhất là cô phải đi làm thêm.

Tự nhủ mình như vậy nhưng tìm được việc là một chuyện. Thôi thì cứ tới đâu tính tới đó.

Đồ ăn trong trường cũng khá là phong phú, nhưng toàn là đồ tây. Tuy cô cũng là con nhà thuộc hạng thượng lưu, nhưng những món này cô...nuốt...không nổi. Vị đồ ăn quá là nhạt nhẽo. Đồ ăn chủ yếu là đồ đông lạnh được hâm lại. Cũng có vài món được làm từ đầu bếp. Nhưng nói chung là vẫn dở như thường.

Cô lấy một đĩa mì Ý, bánh brownie, và một ly nước cam. Cho dù nuốt không nổi nhưng cũng phải ăn, không ăn thì lấy đâu ra sức mà học. Dương lấy bánh burger và khoai tây chiên. Nhìn anh ăn ngon lành mà cô thấy hâm mộ dễ sợ. Tại sao cô lại không thể dễ ăn như anh?

Cảm giác được một ánh mắt hung dữ bắn về mình, Dương ngẩng đầu lên, nhìn sang hướng được bắn tới. An Hạ cũng nhìn theo ánh mắt của anh thì thấy Jay đang mở một bịch snack khoai tây chiên. Bỏ vô miệng, nhai rộp rộp nhìn Dương như muốn ăn tươi nuốt sống.

Jay chỉ cách hai người một cái bàn. Jay đang ngồi trở bàn tròn hai người, đối diện cô là ông thầy “ác quỷ” trong truyền thuyết của Jay. Tám con mắt nhìn nhau “đắm đuối”, Jay vẫn mở miệng to hết cỡ để nhét khoai tây vào.

Bất chợt ông thầy nhìn đối diện thấy Jay đã ăn gần hết bịch snack cỡ lớn, liền không khách khí mà cầm lên giục vào thùng rác cách hai người không xa.

“Ông làm gì vậy? Đây là đồ ăn của tôi mà!?” Jay liền dõng dạc. “Mấy thứ đó không tốt cho sức khỏe đâu, hay là em ăn cơm trưa của tôi?” Để chứng minh, thầy ác quỷ liền mở cặp ăn trưa của mình rồi lấy ra một hộp bento được trang trí tỉ mỉ cũng như nhìn là biết tốt cho sức khỏe.

“Thật?” Jay nhìn hộp ăn trưa với con mắt thèm thuồng. Vốn là cô đã ngủ dậy trễ, chưa kịp ăn gì, còn mắc bẫy của tên kia. Chạy tới lớp chẳng thấy ai, cô lại chạy lên phòng giáo viên, cũng vừa lúc ông thầy ác quỷ đi ăn cơm. Thế là bị ông lôi theo luôn.

Ông thầy ác quỷ gật đầu, thế là Jay nhào vào đồ ăn như đã bị bỏ đói cả hàng chục năm. Ông thầy ác quỷ nhìn Jay ăn mà khoé miệng cong lên như đắc ý.

An Hạ nhìn lại Dương đang ăn ngon lành mà không chút quan tâm, hỏi.

“Đừng nói anh biết cái gì mà không nói cho em?” Kê ngu nhìn cũng biết ông thầy đó có ý gì. “Ừ thì như em thấy đó, có qua có lại. Anh giúp thầy ấy thì cũng được tuyên thăng vào thực tập văn phòng luật sư có tiếng.”

“...” Vậy nên anh trực tiếp hy sinh em họ của mình?

“Còn tán có đồ hay không thì tùy. Anh không liên quan.”

Sau giờ ăn trưa, vì biết An Hạ không ngon miệng. Dương trực tiếp bắt cóc An Hạ về nhà mình mà nấu vài món ăn cho cô. Chào đón 2 người đương nhiên là con huskey ngu si đần độn, Leo. Trong lúc chờ đợi đồ ăn, An Hạ ngồi chơi với Leo mà càng ngày càng cảm thấy sao nó với chủ nó khác nhau thế nhỉ? Chỉ giống nhau khi cười, y như hai tên ngốc.

“Honey, lại đây.” Dương từ trong bếp gọi ra. Nhìn trên bàn có một món mặn, một món rau, và canh. An Hạ nhìn không được mà hôn lên má anh một cái. “Yêu anh quá đi!” Anh lại chỉ lên môi mình. Không như mọi khi, cô sẽ trốn tránh, hôm nay cô liền hôn lên môi anh không suy nghĩ. Một nụ hôn đầy đưa không nhanh cũng không chậm.

Ngồi trên bàn nhìn An Hạ ăn đoan trang nhưng tốc độ lại không chậm tí nào, Dương trong lòng cảm ơn mẹ mình cả trăm lần. Anh đã ngộ nhận ra được.

Con đường ngắn nhất để đi đến trái tim phụ nữ là đi qua... dạ dày.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Cái Đầu Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chương 14

An Hạ ngồi trên ghế sofa sờ cái bụng căng phồng của mình. Dương từ trong nhà bếp mang ra một đĩa trái cây được cắt tỉa tỉ mỉ. Cảm giác được cái nhìn nóng rực của An Hạ, anh liền nhìn qua, An Hạ nhìn anh với đôi mắt long lanh như anh là người hùng của cô. Ôi cái cảm giác được hâm mộ này thật tốt mà.

Nhìn anh đi, nhìn anh đi, hâm mộ anh đi.

“Anh...” An Hạ nũng nịu một tiếng, Dương nghe mà mềm nhũn cả người. Như đang chết trong hủ mật.

“Anh có thuốc giúp tiêu bụng không?” Sao lúc này em lại giống Leo thế chứ? Chỉ giỏi sát phong cảnh! Nhưng không sao, em cứ việc sát, anh sẽ tạo “phong cảnh”.

“Có, đợi chút anh đi lấy cho em” Dương chạy lại hộp y tế, lấy ra một viên kẹo hồng.

“Em nhai đi, để anh đi lấy nước.” Anh lại chạy đi rót một ly nước. Đợi An Hạ uống xong Dương ngồi xuống xoa xoa bụng của cô.

“Ai biểu em ăn cho lắm vào!”

“Anh chê em ăn nhiều chứ gì?” Con mèo liền lập tức xù lông. “Ý của anh là em không phải ăn ráng đâu.”

“Tại anh nấu ăn ngon mà...” A, con mèo dịu xuống rồi.

Nghe vậy mũi Dương lại cao lên thêm 2 mét. Mặt hất lên tận trời cao. Anh nhéo nhẹ mũi An Hạ làm cô rên một tiếng khe khẽ. Cả người Dương liền bùng cháy. Đang yên lành tự nhiên Dương đứng phắt dậy làm An Hạ hết hồn. Cô nhìn anh, lúc này Dương mới hơi mất tự nhiên nói “Tí nữa anh có tiết, thôi anh đi tắm đã.”

Bình thường Dương cũng hay tắm vào giờ này nên An Hạ cũng chẳng lạ lùng gì nữa. Dương bước nhanh vào phòng ngủ thầm nghĩ anh đang tuổi thanh niên nên chuyện này cũng là sinh lý bình thường thôi mà.

Anh cũng muốn nhưng mà An Hạ còn nhỏ cơ thể cô phát triển chưa được toàn diện, để cô uống thuốc có tác dụng phụ thì anh không nỡ, mà xài bao [chắc ai cũng biết chứ? BCS á] thì không chắc chắn sẽ được bảo vệ hoàn toàn.

Không phải anh không muốn chịu trách nhiệm, mà là hai đứa còn quá trẻ lại chưa có nghề nghiệp đang hoang, hai đứa cưới nhau về có mà ăn cám à?

Nếu buộc cô vào hôn nhân sớm cũng tốt. Cũng không sao, anh đây chẳng dư gì ngoài “xiên”. Khả khả ψ(` ▽ `)ψ, cái này anh phải suy nghĩ lại. Nhưng

mà tạm thời anh phải chịu tắm nước lạnh vài năm. Trời ơi, đồ ăn trước mắt mà ăn không được!

Ngoài này thì mèo lười đang tranh thủ gọi điện cho ba mẹ. Từ ngày anh hai đi làm ở công ty, ba cô cũng chẳng thêm đoái hoài gì mà quãng công ty sang cho anh hai. Ông vốn chẳng quan tâm công ty lớn mạnh hay là đi xuống như mọi việc chẳng liên quan đến ông. Ông chỉ thích cùng mẹ cô đi hết nơi này đến chỗ kia.

An Hạ nhấp chuột vào nút gọi, chuông reo được ba tiếng liền có người bắt máy. Không lâu sau trên màn hình hiện ra khuôn mặt phong độ của người đàn ông gần 60. Ông cười híp cả mắt, mặt gần webcam đến nỗi có thể thấy từng lỗ chân lông của ông.

“Con gái, con đang làm gì vậy? Ủa, con đang ở nhà đứa nào vậy? Thằng nào! Thằng nào rình con gái tao về nhà nó!” Trên màn hình có thể thấy những đường gân trên trán. Chết! Cô quên mất là mình đang ở nhà của Dương. Ăn ngon là tai hại mà, làm cô quên hết mọi thứ.

“Ba, chỗ này nhà bạn con mà. Thằng nào ở đâu ra hả ba.”

“Con tưởng ai đẻ con ra? Từng nước đi của con ba đều biết. Nhìn mặt con là biết! Không, ba có bị che mắt mà nghe con nói cũng biết con nghĩ gì.” Ông vừa nói xong một cái gối bay tới mặt ông. Vì ham nói chuyện nên ông không hề chú ý mà bị knock out! An Hạ có thể nghe ra được giọng của mẹ cô.

“Ông có im đi không? Ở đó mà còn phân tích! Con nó cũng có cuộc sống của nó! Ông xía vào chuyện của tui nhỏ làm gì! Già mà không nên nét. Tắt máy, đi ngủ! Ông nói chuyện to quá sao tôi ngủ được!” Bà nằm xuống giường lại và quay lưng về phía ông “Lão già nhiều chuyện!”

“Con gái ơi thôi sáng mai ba gọi cho con. Bái bai!” Không đợi cô nói gì ông đã dập máy. An Hạ nhìn xuống điện thoại của mình.

Chị mẹ: (*~*~*) mẹ giúp con rồi nhá. Thôi mẹ đi ngủ đây.

Cô bật cười to. Dương đang đi ngang qua ghế sofa thấy vậy thì cuối người xuống đọc, nhưng anh chẳng hiểu gì. An Hạ quay sang nhìn gương mặt chỉ cách mình vài centi-mét. Cô kể lại chuyện hồi này. Dương rướn người hôn chụt lên môi cô.

“Tiểu quý lắm chiêu!” Anh sùng nịnh nói. An Hạ ôm cổ của anh để anh nhắc cả người cô lên. Anh vòng tay sang ôm cả người cô sát vào mình, còn An Hạ thì dùng cả hai chân ôm hông anh như gấu koala. Mặt của cô úp vào ngực của Dương. Thăm nghĩ có người yêu cao thật tốt!

“Sao anh chưa thay đồ?” Dương chờ trần phía trên, phía dưới thì chỉ cuốn khăn trắng. Không trả lời cô, anh nẩy người cô lên một chút để đổi diện với mặt của cô làm An Hạ sợ điếng cả người.

Tay anh vòng xuống hông cô để đỡ lên, như là bế em bé. Anh áp sát vào hôn cô. Nụ hôn trêu đùa. Dương cố gắng nạy răng của cô ra mà không được. Anh liền trực tiếp bóp nhẹ hông cô một cái. Thừa dịp đưa lưỡi vào trong miệng cô.

Sau khi hôn xong thì An Hạ đã cạn kiệt sức lực kê đầu lên vai của Dương. Hai người đang ngồi trên ghế sofa thờ không ra hơi. Hơi thở của An Hạ phả vào cổ của Dương khiến anh ngứa ngáy không thôi.

Nhưng cô còn không biết điều mà nói “Anh ơi, sao em thấy cái gì đó cần dưới hông.” Đợi hoài mà không nghe thấy câu trả lời. Chỉ thấy cái gì đó dưới hông càng to hơn. Lúc này cô mới hiểu ra. Trong phòng chỉ toàn không khí mập mờ.

“Anh có cần em giúp không?” Cô lấy tay chọt chọt chỗ đó. Dương cảm thấy mình sắp chết rồi. Mồ hôi trán không ngừng chảy ra. Khó khăn lắm anh mới nói với cô.

“Em đừng có mà đùa với lửa, em dập không nổi đâu.” An Hạ không biết tốt xấu mà trực tiếp lấy tay áp lên thử. Vì anh chưa mặc quần lót nên cảm giác khá là rõ ràng. Dương lại run lên. Anh nhắc người An Hạ sang một bên mà chạy vào phòng tắm thêm lần nữa. Ở đây chút nữa anh kiểm không nổi.

An Hạ ngồi trên ghế sofa cười ngặt ngẽo.

Chắc mọi người đang thắc mắc Leo ở đâu chứ gì? Tôi quăng nó vào thư phòng rồi. Cho nó lang thang ngoài đây thì chỉ giỏi sát phong cảnh chứ làm được gì đâu.

-Dương

Leo- con chó bị chủ quăng sau khi hết giá trị lợi dụng.

P/s: sorry nha, mình đi chơi vui quá quên luôn đăng chương mới. ('▽') À mình dự kiến hoàn trước năm mới nha (tết tây). Vì thời gian không cho phép với mong muốn hoàn nhanh bộ này và Yêu Lâm Gì. Mình tạm thời ngưng bộ Cảm ơn anh vì đã không yêu em. Bí đi học rồi :cry: nên mọi người thông cảm giùm nha. Cảm ơn mọi người vẫn luôn ủng hộ :lou:

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Cái Đầu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Chương 15

Một lát sau Dương lại bước ra từ phòng tắm. Trong lòng thầm định tìm người hại mình, thì thấy thủ phạm nằm ngủ ngon lành trên ghế sofa. Anh bắt đắc dĩ thờ dài. Lớn nhanh đi em, để anh rình em về nhà!

Anh đi tới nhắc bổng An Hạ lên, cô có mùi vị cam nhân nhát. Trùng hợp là anh rất thích ăn cam(￣▽￣). An Hạ hơi động đẩy một chút rồi ngủ như chết. Đặt cô xuống giường, lấy mền nhưng âm áp đắp lên người cô, ở ngoài thêm một lớp mền điện. Tuy trong nhà được chỉnh nhiệt độ ấm áp, nhưng hơi lạnh vẫn tìm cách thâm nhập vào nhà. Mùa đông là ác mộng!

Nhìn người con gái vô tâm nằm trên giường, anh đưa tay véo má cô. Nhớ tới tin nhắn của mẹ mình. Anh lấy phone ra chụp một tấm. Trong hình anh đang lấy tay bẹo má cô, còn An Hạ thì ngủ đến mức chảy nước dãi. Tiện thể dùng hình làm màn hình khoá.

Nhìn điện thoại mình mà khoẻ môi anh không nhin được cong lên. Đi đến lớp còn huyết sáo nữa. Thậm chí tiết học mà anh ghét nhất cũng trở nên đáng yêu diệu kì. Giáo sư vui tới rớt nước mắt, cuối cùng cũng có người hứng thú với lớp của ông rồi!

Sau tiết học một chàng trai làn da mặt nâu, tóc tai sáng sủa đi lên vỗ vai anh. Dương vốn là đang nhắn tin với An Hạ

“Hey~ lâu rồi không thấy cậu hủ tụi này gì hết. Tối nay đi party không?” Không cần suy nghĩ hay ngẩng đầu nhìn cậu bạn đó, Dương thẳng thừng trả lời “Không, tối nay tôi có hẹn rồi.”

Vốn anh chẳng thích chơi với mấy anh chàng cơ bắp chơi thể thao cho trường này. Một lũ trắng hoa, người to mà óc như trái nho!

Chàng trai đương nhiên tức giận vì Dương thậm chí còn không ngẩng đầu nhìn mình. Máu giận xông lên não. Cậu giật điện thoại của Dương. Nhìn thấy bức ảnh nền là một cô gái khuôn mặt nhỏ nhắn, nụ cười tươi rói dưới tuyết. Mái tóc đen chỉ chạm vai, làm nổi bật những bông tuyết trắng. Tim cậu lỡ một nhịp. Thích!

[1,2,3,5 anh có đánh rơi nhịp nào không?]

Khi cậu đang mơ màng thì Dương đã nhanh chóng giật điện thoại lại. Nhìn David mê mẩn bức hình của An Hạ mà tính cảnh báo của chó trong Dương đã nổi dậy.

Lúc hoàn hồn thì David liên tục hỏi Dương cô gái đó là ai. Dương chẳng quan tâm leo lên xe đạp mình chạy về nhà. Nhìn cái tên dai hơn đĩa kiên trì chạy bộ theo xe đạp của mình mà càng tức tối.

Anh lại càng cố sức đạp nhanh hơn. Nhìn lại tên cơ bắp vẫn chạy bình thường không có dấu hiệu hụt hơi. Mấy cái tên cơ bắp này làm gì mà dai thế? Không phải là con người mà!

“Dương, nói cho tớ biết đi mà! Cô ấy là ai? Em gái cậu hả? Anh vợ xin nhận đứa em này.”

Dương tức tối dừng xe cái kít trước mặt làm David mém tí nữa là té nhào. “Tôi cấm cậu! Cô ấy là bạn gái tôi. F*ck you!” Anh giơ ngón giữa lên với David. Tội nghiệp chàng trai, lâu lâu trái tim mới lạc nhịp thì bị bóp vỡ.

Nhìn thấy Dương đã đi xa, anh vẫn cố chấp chạy theo tới chung cư của Dương. Đứng dưới chung cư là cô gái trong bức hình đó, bên cạnh là một con chó husky.

Nụ cười tươi kèm theo một cái răng khểnh. Cậu đứng từ xa thấy Dương gác xe đạp sang một bên chạy tới ôm lấy cô ấy. Hai người nói ngôn ngữ mà David nghe không hiểu được.

Nhìn hai con mắt cô cong cong, môi hơi tái do đứng dưới lạnh. Dương khoá xe đạp xong hai người nắm tay nhau đi lên lầu. Cậu đứng nhìn một hồi lâu rồi bước chân đi về. Khi tuyết rơi cậu cũng không hề thấy lạnh. Thậm chí có chút vui vì đã tìm ra cô ấy.

Cô ấy ở bên ai không quan trọng, quan trọng cậu đã tìm được.

Dương và An Hạ làm tổ trên sofa, anh ngồi vuốt tóc của cô. An Hạ ngồi trong lòng, tựa vào ngực của anh. Đột nhiên anh mở lời.

“Chùng nào em lớn vậy?” Cô cười phá lên.

“Vây chùng nào anh già?”

“Chùng nào em lớn anh sẽ già.” Anh hoàn toàn không có chút đùa giỡn nào. Nhưng An Hạ không thấy được.

“Đội em lớn lâu đến thế sao?”

“Không lâu, em lớn nhanh một chút để anh buộc em lại. Chứ để em nhông nhông ngoài đường hại người quá!”

“Em có hại ai đâu?” An Hạ híp mắt lại, cô có hại ai đâu!

“Em hại anh.” Em hại anh đau tim. Sợ buộc em không chặt, em lại đi theo tên khác.

“Hừ!” Cô đâm một cái thật mạnh vào ngực anh.

“Á, em mưu sát chồng! Đau quá!”

Dù biết là anh nói xạo nhưng cô vẫn đưa tay xoa xoa ngực anh. Dương có cảm giác như cô đang xoa trái tim của mình. Nhưng lại có cái cảm giác lạ lạ hơi nhói ở ngực. An Hạ đưa tay ngắt một cái. Tiếng hét chọc trời vang lên. An Hạ càng chơi lại càng ghìen, cô đưa tay vôn về hạt đậu dư thừa trên ngực anh. Dương không nói gì, cô chơi vui là được.

“Gâu! Gâu!” Bà chủ chơi gì vui thế? Tôi chơi với được không?

Mắt An Hạ sáng lên, quay sang vẩy tay đập trên ghế muốn Leo leo lên nằm. Một con chó thông minh như Leo đương nhiên hiểu! (*~*~*) nó đương nhiên ngu ngốc leo lên nằm ngửa. Tưởng bà chủ sẽ xoa bụng cho mình.

Cảm giác của Leo: Hình như bà chủ sờ chỗ này hơi là lạ à nha. Í, nhột ghê. Người ta ngại quá hà.

Vì ngửa đầu nó không thấy được khuôn mặt gian xảo của chủ nó.

Tiếp tục chương trình trực tiếp: Áaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa. Người nó tự động nhảy bật lên. Nó nhanh chóng nhảy xuống ghế sofa. Bà chủ vậy mà cường hiếp nó! Ôi đời trai nay còn đâu.

(;´_`)

Căn nhà nhỏ ở chung cư tràn ngập tiếng cười. Ăn uống xong, Dương lại ôm An Hạ để cô ngồi trong lòng mình. Nhìn cô vui vẻ lướt mạng mà quên luôn mình. Anh bùi môi nói

“Tôi nay em ngủ ở đây nha?” Anh cọ má lên tóc cô.

“Ừ” An Hạ vốn đang chơi điện thoại nên chẳng quan tâm

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Cái Đầu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Chương 16

Áaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Mới sáng ra ở một chung cư nào đó tiếng thét chọc trời vang lên. Rất nhanh hàng xóm ở phía trên ngay lập tức lấy cây lau nhà đập xuống sàn. Vì chung cư cách âm cũng không hẳn là tốt lắm, có thể nghe được hàng xóm hai bên chửi thề.

Dương nhìn xuống đôi mắt ngây thơ vô số tội kia. Đôi mắt long lanh như sắp rơi lệ. Nhưng mà không thể nào tha được! Từ hôm qua tới giờ cô véo ti anh không dưới chục lần rồi. Thậm chí là một người hay bám bà chủ như Leo lại không dám bước vào phòng ngủ.

“Sao em lại thích chơi cái trò kinh dị này vậy!”

“Em thấy nó cứ thừa ra nên bức rút!” An Hạ lại tiếp tục vo viên đầu ti của anh.

“Cái này là trời sinh chứ đâu phải lỗi của anh!”

An Hạ không quan tâm mà cứ tiếp chơi đùa. Cái gì cũng vậy, một hồi rồi sẽ quen. Dương tiếp tục ôm cô ngủ nướng, mặc cho cô ngắt, nhéo.

Anh nghĩ ngấm chút rồi mở miệng.

“Kì nghỉ xuân này em về Đà Loan chơi không?”

“Không đi!” Nói xong cô trằm mền lên đầu rồi đưa lưng về phía anh.

“Sao không đi?” Anh bật người dậy, mắt hứng hỏi.

Lúc này An Hạ mới lộ mặt ra, “Người ta không thích đi, được không?”

Sau đó cô lại trùm mền, Dương lấy người cô cả chục lần mà An Hạ vẫn cứ nằm yên. Anh liền chui người xuống dưới mền và chọc lét.

“Aaa... ha..haahahaha....a..nh...dừ...ng...hahaha...ngay..cho em!” Cô cười đến mức muốn ná thờ.

“Đi không?”

“Không đi!”

Anh tiếp tục chọc lét cho tới khi cô chịu đi. Vì phòng ngủ người chuyên lừa đảo như An Hạ, anh liền lấy máy tính đặc về máy bay không suy nghĩ. Cô liếc mắt nhìn thấy anh đặc về máy bay hạng thương gia, trố mắt hỏi anh, “Anh phát tài khi nào thế?”

Anh khinh bỉ nhìn lại cô, “Thẻ của ba, mẹ đưa cho anh. Mẹ nói ‘Cứ xài về hạng sang cho mẹ, ba con không thiếu chút tiền này’.”

“Quào, mẹ anh hào phóng thật. Bà có nhận con nuôi không vậy?”

“Mẹ anh đang nhận con dâu, không nhận con nuôi.” Dương nhếch mép cười. Nhìn cô đơ ra không hiểu gì. Anh thầm nghĩ bình thường cô nhanh nhạy lắm mà? Sao bữa nay đơ ra thế?

An Hạ không quan tâm chạy xuống bếp tìm đồ ăn. Một hồi sau mới nghe cô “a” một tiếng. Tiếp theo là những bước chân dồn dập càng tới gần, Dương mới nhoen môi cười tươi.

An Hạ chạy tới ném 2 hủ bánh flan cô mới lấy ra từ tủ lạnh thẳng vào mặt Dương, nhưng tiếc rằng anh nhanh tay chụp được.

“Ài...ai muốn làm vợ anh chứ!” Mặt cô đỏ như trái gấc càng nổi bật hơn so với áo thun trắng của Dương. Vốn là An Hạ có vài bộ đồ ngủ ở nhà Dương, nhưng người đó muốn cô mặc đồ của anh nên mặt dày vô sỉ ném hết mấy bộ đồ ngủ của cô vào máy giặt.

Dương thấy trái tim mình cứ như bung ra khỏi lồng ngực, mong sao mai một anh già sẽ không bị bệnh tim. Chứ kiểu này có ngày anh bị nhồi máu cơ tim mất.

Dáng người cô vốn nhỏ xinh, anh lại cao to. Cô mặc áo thun của anh là dài hơn giữa bắp đùi một chút. Tóc ngắn hơi dài ra đã không còn chạm vai. Cô lại mới cắt mái lưa thưa nhìn càng thêm trẻ con. Mặt hồng hồng, trắng mịn có thể nhéo ra nước.

Nghĩ gì làm nấy, Dương để máy tính xuống giường và bước tới cô. Đưa hai tay lên nhéo má An Hạ. Vì Dương quá cao, cô ngồi đầu gần như hết mức mới thấy được mặt anh. Nhìn An Hạ rom-rom nước mắt như một con thỏ thì lại vui vẻ nhào nặn mặt cô hơn.

An Hạ hai mắt nhìn chăm chăm người đang chơi tới cao hứng kia. Dương kéo hai má cô, ồm ồm mồm như bánh dày, bỏ ra, oa đàn hồi tốt thật nha.

“Anh, đau má em quá (> 人 <;). ”

Lúc này Dương mới hoàn hồn buông tay ra liền mở miệng nói:

“Nghe nói em không muốn làm vợ anh, hửm?”

Anh dùng hai tay ôm lấy eo cô, chăm chú nhìn mặt An Hạ chuyển từ gấc sang dâu. Cô vênh môi chui vào lồng ngực cứng rắn của anh.

“Người ta ngại mà, chọc quài!”

Cô cọ quấy trong lồng ngực anh mà may mắn không nghĩ rằng mình còn đang “thả rông”, bức chết Dương rồi. Não anh gần như trống rỗng, chỉ còn mỗi cảm giác cái chỗ vênh lên của cô đang cọ vào bụng anh. Cảm giác ngứa ngáy còn hơn kiến cắn.

Dương chỉ cần dùng chút lực để hất cô lên. Ngay lập tức đôi chân mảnh khảnh của An Hạ vòng sang eo anh, tay cũng choàng vào cổ anh. Hai tay của Dương vòng dưới mông nhỏ của cô. Lần này lại tới phiên anh ngẩn đầu, không phải nhìn, mà là hôn. Nụ hôn dịu dàng mà lại mang tới vị say, Dương như đang nhắm nháp rượu vang đỏ. Từng chút từng chút một.

Môi mềm hơi thơm vị cam, nụ hôn như không dừng lại cho tới khi.....Leo, một con chó trung thành nhưng chuyên phá đám chuyện tốt của chủ nó.

“Gâu! Gâu!” y da, ông bà chủ đang chơi trò liếm nhau kia! Tui thích chơi trò này lắm mà sao không ai rủ tui! (*~*~*)

Dương vừa rời khỏi môi cô thì An Hạ chợt nhận ra không khí quan trọng tới mức nào với con người.

“Gâu?” Leo nghiêng đầu nhìn ông chủ. Tui đâu có làm gì sai đâu? Sao ông nhìn tui ghê vậy?

An Hạ cười khẽ, nhảy xuống từ vòng tay Dương đến xoa đầu nó như an ủi.

“Đi, tao dẫn mày đi ăn.” Tuy Leo không hiểu ngôn ngữ của bà chủ nhưng nó chỉ cần nghe được hai từ “đi ăn” là hiểu.

Leo ngoác đầu 180 độ đi theo bà chủ, để lại cho Dương cái đít chảnh như chó kèm theo quà tặng là cái đuôi ngoe nguẩy.

Dương càng thắc mắc tại sao hồi đó mình lại chọc cái giống chó ngu đàn chỉ biết mỗi ăn, ăn cháo đá bát!

Leo: Ông chủ, tui không có ngu nha! Cái này gọi là kinh nghiệm sống, người nào cho ăn thì theo thôi mà!

Lúc này trong phòng khách, An Hạ đang sờ môi mình. Hương vị bạc hà vẫn còn thoang thoảng trong miệng. Dương bước ra từ phòng ngủ thì lại thấy An Hạ đứng ngây người sờ môi. Anh bước đến ôm cô ngồi xuống sofa, hoàn toàn bỏ qua Leo. Hai người tiếp tục chuyện còn đang dở. Để Leo ngồi nhìn chờ đợi thức ăn cho chó của mình.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Cái Đầu Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương 17

“Cô hãy rời xa anh Dương đi! Cô căn bản không xứng với anh ấy!”

An Hạ cố gắng mở mí mắt đang muốn sập của mình, cô đưa mắt nhìn về cô gái trước mặt mình. Ngũ quan dễ thương, cô bé cùng lắm là 15 tuổi. Miệng nhỏ xinh cứ mở ra là “anh Dương, anh Dương của tôi?”. Thật là dụ dỗ người ta chọc ghẹo mà. Cô bé là một lolita chính hiệu.

Vâng, cô và Dương đã tới quê hương của anh, Đài Loan, cũng như là thành thị đồ sộ, Đài Bắc. Cô vừa mới đáp chuyến bay tới hôm qua cùng Dương. Buổi sáng vừa mới mở mắt là cô đã không nhận được mà lôi kéo Dương đi mua sắm. Vốn là 2 người tính ở lại Đài Bắc vui chơi vài ngày rồi mới về nhà chính của dòng họ Trần.

Có ai ngờ, sau khi cô mua sắm thỏa thích thì Dương bị gọi đi. Cũng tại sân bay làm ăn thất trách, lạc mất hết va ly của Dương, cô có đi theo cũng vô dụng nên trực tiếp ở lại khu mua sắm ăn chơi.

Cô đang tính vào quán trà sữa nghỉ ngơi một chút, ai dè có lolita tới nói chuyện với cô. Nhưng lolita cho cô một kinh hi mà! Lại là nợ đào hoa của cái tên Thái Dương ấy! Mọi thứ không thành vấn đề, vì lolita quá ư là dễ thương~(* $\geq$ ω $\leq$)

An Hạ dùng hai tay chống cằm lộ vẻ háo sắc nói chuyện với lolita đối diện.

“Em muốn theo chị về nhà không~?”

Lolita méo mặt nhìn sang vệ sĩ của mình. Rất nhanh, lolita đã lấy lại phong độ.

“Cô muốn bao nhiêu tiền để rời xa anh Dương của tôi?” Lolita chìa tay ra, cuốn sổ ngân phiếu từ trong áo vest của vệ sĩ nhanh chóng được đặt lên tay của lolita.

“Em nghĩ bao nhiêu?”

“5 ngàn đô? 10 ngàn hay 100 ngàn?”

An Hạ thầm vuốt mồ hôi mặt trong lòng. Lolita thật là hào phóng mà! Cuối cùng ước mơ cũng đã thành hiện thực, hồi nhỏ khi coi những bộ phim cầu huyết, nẹ chồng hoặc nữ phụ ký chi phiếu để nữ chính rời xa nam chính. Đã vậy nữ chính còn nhu nhược mà rời xa thật. Bây giờ cô cũng có thể thay đổi số phận nữ chính rồi!

“50 ngàn đi em.” Cô muốn xem thử lolita sẽ làm thế nào.

Lolita trở mắt nhìn cô “Chỉ như vậy? Vậy là cô sẽ rời xa anh Dương?”

An Hạ liền gật đầu bừa bãi. Rất nhanh, lolita đã ký xong tờ chi phiếu.

“Nè! Cô rời xa anh Dương đi!” Lolita da trắng mịn, mặt tròn tròn như bánh bao. Thật là xao xuyên lòng người a!

An Hạ cầm lấy tờ chi phiếu. Nhìn về góc trên cùng, bên trái, đề tên là Lục Viễn, nhà bank từ Thụy Sĩ. Cô ngẩng đầu, ánh mắt chạm với lolita. Sự chột dạ hoàn toàn thể hiện trên khuôn mặt cô ấy. Nhìn đến nhìn lui cơ hội lolita mang tên “Lục Viễn” chỉ khoảng là 2%.

An Hạ quay sang nhìn vệ sĩ, thì ánh mắt hoàn toàn rét lạnh. Không giống một người vệ sĩ, giống như một người quyền cao chức rộng. Một người đứng trên vạn người hơn là một người vệ sĩ nhỏ bé.

Khoé môi cô hơi nhếch lên, nở nụ cười thật tươi nhìn về lolita “Lolita à, em diễn dở quá đi. Em là em họ của Dương chứ gì.”

“Ai nói với cô...”

“Bé cưng à, em bị lật tẩy từ lúc bắt đầu rồi.” Người vệ sĩ đứng bên cạnh nghe câu nói của An Hạ ngay lập tức ngồi xuống cạnh lolita giải thích.

Đôi mắt của lolita lập tức ngập nước, nhào vào ngực của người vệ sĩ. Tiếp theo là những cảnh ngược cầu đơn thân. Trong khi An Hạ buồn chán nhìn về hai người đang đóng phim đối diện mình thì một phụ nhân khoảng 50 tuổi sai bước về phía cô.

Bốp, bốp, bốp, sau đó bà mở miệng nói thứ tiếng mà cô nhớ nhưng “Tốt! Tốt! Con dâu ta phải như vậy chứ!”

Quay sang thì không biết mặt lạnh và lolita biến mất từ lúc nào.

An Hạ lập tức khôi phục, mặt dày đi vuốt mông ngựa “Dạ, đâu có. Tại Dương hay dạy con phân tích, bệnh nghề nghiệp của anh ấy mà.”

Có người mẹ nào mà nghe người ta khen con mình mà không thích đâu? Phụ nhân Trần cũng không ngoại lệ, ngay lập tức độ hảo cảm lại tăng lên.

An Hạ đứng lên tính ôm bà như sự chào hỏi. Phụ nhân Trần cũng thân thiện mà ôm lại cô. Phụ nhân Trần quan sát cô gái trước mắt.

Cô không hề thiếu sự năng động của tuổi trẻ, mắt trong suốt nhưng lại không thấy đáy, nhan sắc thì khôi phải nói, đuôi mắt lộ vẻ sắc sảo. Càng nhìn bà lại càng thấy An Hạ giống như bà hồi trẻ. Nét mặt của cô lại càng giống một người mà bà biết.

“Chào bác, con là An Hạ.”

“Ừ, bác có nghe Dương nhắc qua. Chào con.”

Bà Trần trực tiếp kéo An Hạ ngồi xuống và điều tra gia phả. Sau một hồi nói chuyện bà lại thấy càng nhiều sự trùng hợp, bà nhìn không được mà hỏi An Hạ.

“Mẹ con tên gì?”

“Mẹ con tên là Dương Ngọc Anh ạ.”

“Thật hả con? Con họ gì?” Nhìn bà như nhận được kinh hỉ, làm cho An Hạ có cảm giác bà biết mẹ cô.

“Con họ Lưu ạ, Lưu An Hạ. Bác biết mẹ con ạ?”

“Biết chứ sao không biết! Hồi trước bác và mẹ con là bạn thân, sau này bác cưới chồng, đi sang đây liền mất liên lạc. Thời đó làm gì có internet như bây giờ.”

“Vậy tên của Dương là từ họ của mẹ con ạ?”

“Đúng rồi con! Bác tên Hạ Từ Thanh, không ngờ lời hứa năm xưa mẹ con vẫn nhớ!”

Hai người vốn đã thân, nay lại còn thân hơn. Ngồi một lát hơi chán, bà Trần liền kéo cô đi spa.

Trước quầy tiếp tân

“Ngồi trên máy bay mệt lắm phải không con? Mình làm massage nhé? Coi da mặt con nè, thức khuya học phải không con. Mình làm facial nhé?...” Bà Trần liền thoắt, gần như không còn chỗ cho An Hạ chen một câu nào vào.

Cô tiếp tân đang đứng, có thể tưởng tượng được tháng này tiền thưởng đang bay vào túi mình.

Trong lúc hai người đang hưởng thụ thì bà Trần nói “Con biết không? Đòi phụ nữ nhanh nỏ cũng mau tàn lắm con à. Quan trọng là mình phải bảo trì nhan sắc. Mặc dù tin tưởng chồng mình sẽ không chán com thêm phở, nhưng cảm dỗ ngoài kia nhiều lắm con. Lúc nào mình cũng phải đẹp con hiểu không? Bảo trì nhan sắc là chuyện quan trọng nhất. Còn nữa, phụ nữ là phải tự lập, có chia tay mình cũng có đường lui con à...”

An Hạ nằm kế bên chỉ có thể nói “Vâng, dạ”.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Cái Đầu Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.